

AŞK ASLA ÖLMEZ... SADECE BAZEN CANLI CANLI GÖMÜLÜR

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

NAVESSA ALLEN

Kavuşamayan

ASIKLAR

Çeviren: Ece Yücesoy

BAZI AŞKLAR MEZARDA BİTER, BAZILARI İSE ORADA BAŞLAR.

Louisianalı mezarıcı Noah Evans'ın Sevgililer Günü vardiyası oldukça sıradan geçiyordu. Ta ki lise aşkı taze kazılmış mezarından çığlık atmaya başlayana dek. Emma'yı toprağın iki metre altına canlı canlı gömen her kimse, kötü bir sürprizle karşılaşmak üzereydi çünkü kadının nabzını kontrol etmeyi unutmak gibi bir hataya düşmüştü.

Ölümcül bir komployu beraber gün yüzüne çıkarırlarken, Noah ve Emma küllenmiş aşkların ikinci şans verildiğinde daha şiddetli yandığını fark edeceklerdi – özellikle de biri onları öldürmeye çalışırken.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

NAVESSA ALLEN

Kayıtsız
ASIKLAR

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Ece Yücesoy

İ N D İ G O K İ T A P

Ninova

1

Noah

Biri inliyordu.

Bir mezarlıkta.

Gece vakti.

Normal insanların çoğunun ödü patlardı ama ben daha çok sinirlenmiştim. Yeni kazılmış bir mezarın üzerine çim sermeyi yeni bitirmiştim ve toparlanıp eve gitmeye hazırdım. Yani tabii ki inlemeler de tam *o sırada* başlayacaktı..

Kulağıma alçak sesli bir inilti daha çalındı. Kendime bunun sadece rüzgâr olduğunu söylemeye çalıştım.

Bu varsayımdaki tek sorun rüzgâr falan olmamasıydı. Hava da ayaklarımın altındaki insanlar kadar ölüydü.

Yani... başka bir şeydi o zaman.

Kulak kabartıp başımı yana eğdim. İnilti daha da yükseldi.

“Siktir,” diye mırıldandım. Bununla ilgili bir şeyler yapmam gerekecekti, değil mi?

Thibodeaux Mezarlığı, Louisiana’nın en eski mezarlıklarından biriydi ve ailem üç nesildir buranın bakımıyla ilgileniyordu.

Çimler kısa kesilmişti, mezar taşları bakımlı ve çakıl yollar düzgündü. Özellikle yaz günlerinde görülmeye değerdi: İspanyol yosunlarının sarktığı asırlık meşe ağaçları mezar taşlarının arasında nöbet tutar, hava ağustosböceklerinin ve cırcırböceklerinin vızıltısıyla uğuldar, ziyaretçiler kendilerinden önce göçüp gidenlere sessizce saygılarını sunardı. Şimdiyse, kışın ortasında bir gece vakti pek de misafirperver sayılmazdı; ağaç dalları iskelet gibi uzanıyor, o mutlak sessizlikte karanlık nefesini tutuyormuş gibi geliyordu.

Bütün hayatımı bu on beş dönümlük araziye arşınlayarak geçirmiştim ve ben bile bazen burayı ürkütücü bulurdum. Sık sık ziyarete gelen kasabanın gotikleri ve vampir avındaki turistleriye (evet, öyle bir kitle vardı) burayı şehvetli buluyor gibiydi. Mezar taşları arasında birilerini düzüşürken yakalamadığım tek bir ay bile geçmezdi ve *bugün* Sevgililer Günü olduğu için aslında böyle bir şey olmasını beklemeliydim. Ama lanet olsun ki hiç uğraşım yoktu.

Bugün uzun ve yorucu geçmişti. Sabah saatlerinde Emma Broadturn'ün tabutunu toprağa indirmek zorunda kalmıştım. Liseye beraber gitmiştik ve o zamanlar ona resmen takmıştım. Uzaktan tabii çünkü ailemin üzerinde öyle kolay kurtulunamayacak bir damga vardı ve siyahlara bürünüp okulun etrafında sinsi sinsi dolaşmasam da yine de ürkütücü mezarlık oğlanı olarak tanınıyordum.

Emma Miller (evlenmeden önceki soyadı buydu) okulun popüler kızıydı; balo kraliçesiydi, sınıf birincisiydi, lise yıllığında en çok sevilen, en iyi giyinen gibi gelmiş geçmiş tüm övgü dolu kategorilerde seçilmişti. Babamla birlikte tabutunu mezara indirirken

tek düşünebildiğim hepsinin nasıl da israf olduğuydu. Otuz iki yaşında acayip bir kaza sonucu ölmek için fazla güzel bir hayat yaşamıştı. Varoluşçu falan değildim önceden ama onun ölümü beni derinden sarsmıştı ve birkaç gündür tüm bunların amacının ne olduğunu sorgulayıp duruyordum.

Bir de kocası Beau Broadturn'de ne bulduğunu. Liseyi bitirir bitirmez onunla evlenmek için kendi parlak hayallerini neden askıya aldığını ve Beau önce tıp fakültesine, sonra da Kuzeydoğu'daki o lüks üniversite hastanelerinden birinde uzmanlığını yapmaya giderken neden peşinden bütün ülkeyi dolaştığını. Ardından Beau ailesine ait hastanede, bölgedeki tek tıbbi tesiste işe başlayabilsin diye eve dönmüşlerdi. Broadturnler yolların henüz toprak olduğu ve ulaşımın dört bacaklılarla sağlandığı günlerden beri burada doktorluk yapıyordu. Buralarda hanedan sayılırlardı. Tıp diploması almayan birkaç aile üyesi de avukat, polis ve bir iki devlet görevi de dahil olmak üzere önemli yerel pozisyonları tutmuştu.

Çoğundan nefret ediyordum çünkü bölgedeki az sayıda varlıklı ailelerden biri olmalarından ötürü çok kibirliydiler ve nedense bu yüzden herkesten daha iyi olduklarını sanıyorlardı. Beau bu elitizmin bir ürünüydü ve lisede tam bir kâbustu. Emma'nın ve arkadaşlarının yanında büyüleyici ve komikken, geri kalan herkese karşı acımasız pisliğin tekiydi.

Hem Beau yaş aldıkça daha da kötüleşmişti. Kasabada sadakatsizliğine dair dedikodular dönüp duruyordu ama Emma nedense onu terk etmemişti. Beau mutlaka onu bu dedikoduların yalan olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmuştu. Ağzı her zaman iyi laf yapardı.

Eh, artık Emma ölmüştü ve o da gizlemesine gerek kalmadan istediği kadar kadınla yatmakta özgürdü. Çoktan işe koyulduğuna hiç şüphem yoktu çünkü o pislik, Emma'nın cenazesi boyunca tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Evet, herkes farklı şekilde yas tutardı ama ben sayamayacağım kadar çok cenaze ve yas tutan insan görmüştüm, bu da beni kederi tanıma konusunda uzmanlaştırmıştı. Beau'da hiçbir keder emaresi yoktu. Sadece bir an önce gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

Bu durum hem beni öfkeliyor hem de Emma adına üzülmememe sebep oluyordu. Tek istediğim eve gidip bir kadeh viskide kendimi boğmaktı ama bunun yerine, gidip çalılıkların arasındaki birkaç sapığı kovalamak üzereydim.

Derin bir nefes alıp iki kuyruklu yıldızın birbirine doğru hızla ilerlediği berrak gece göğüne baktım. Aslında çarpışmayacaklardı ama Dünya'dan görülen açıdan dolayı bize yolları kesişecekmiş gibi görünüyordu. Sevgililer Günü'ne denk geldiği için medya bu olayı romantikleştirmiş ve onlara "Kavuşamayan Âşıklar" adını takmıştı. Bütün dünya bu gece bu çifti kutluyor, şehirler izleme etkinlikleri düzenliyor, sevgililer bu ana tanıklık etmek için gece randevuları planlıyordu.

Başımı iki yana sallayıp yere baktım. Ne zırvalıktı ama.

Kulağıma bir inleme daha geldi; bu sefer daha yüksek, daha acı doluydu. Sanki biri boşalmak üzereymiş gibiydi. Bir elimde havaya kaldırdığım küreğim, diğerinde fenerimle mezarların arasından dolana dolana kimsenin ebedi istirahatgâhına basmama özen göstererek küçük bir ışık küresi içinde sese doğru ilerledim.

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

“Yine sen olmasan iyi edersin, Cash Andrews!” diye bağırdım. Yerel bir rock grubunun solistiydi ve geçtiğimiz birkaç ayda o Lestat özentisi kıcını buradan üç kez kovmuştum.

İnlemeler kesildi. Sırıttım. Belki ben yanlarına varmadan toz olurlardı, ben de eve gidip sızana kadar içerdim. Yarın tek izin günümdü ve yokluğumda yerime babamla abim bakacaktı.

Mezarlıkta bir çığlık havayı kesip geçti.

Pat diye durdum ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu orgazm çığlığı değildi. Tizdi ve dehşet doluydu. Sanki biri onu susturmaya çalışıyor gibi boğuk çıkmıştı. Korku filmlerinde ve seri katil belgesellerinde duyduğunuz türden bir çığlıktı. Aklınız varsa arkanıza bakmadan kaçacağınız türden bir çığlık.

Ne yazık ki hiçbir zaman pek de parlak zekâlı olmamıştım ve üstelik ses bir kadına ait gibiydi. Onu burada öylece bırakmama imkân yoktu. Annem bunu öğrense yetişkin kıcımı pataklardı ve vicdan azabından ölürdüm. En azından iriyarı bir herifim, uzun boyluydum ve günlerimi kas gücü gerektiren işlere koşarak geçirdiğim için yapılıydım. Kadınlara musallat olan erkeklere dair tek bir şey biliyorsam, o da hepsinin korkak olduğuydu. Bu yüzden de onu çok fazla sorun çıkmadan korkutup kaçırabileceğimi umuyordum.

Fenerimi en yüksek ayara getirdim ve koşmaya başladım. “Hey! İyi misin?!”

Bir çığlık daha.

Siktir.

Damarlarımda korku ve adrenalin akarken önüme çıkan büyük mezar taşlarının arasından sıyrılıp küçüklerin üzerinden

atlayarak hızlandım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, bacaklarım yanıyor ama kendimi zorlayıp yıllardır yapmadığım kadar hızlı hareket ettim.

“Dayan! Geliyorum!”

Karşılığında kan dondurucu bir feryat geldi ve o kadar yakındı ki sanki hemen ilerideki ağacın arkasındaydı. Kayarak ağacın öteki tarafında durdum, fenerimi etrafta gezdirerek kadını aradım ama kimseyi göremedim.

“Neredesin?” diye bağırdım.

Tam üzerinde duruyormuşum gibi boğuk bir çığlık daha geldi. Işığı da çevirerek kendi etrafımda döndüm ama hâlâ kimseyi göremiyordum. Ağaçların tepesine bile baktım. Kimseler yoktu.

Bakışlarım en yakındaki mezar taşına takıldı ve donup kaldım.

Emma Broadturn.

“*İMDAT!*” diye feryat etti ses.

Dehşet karnıma bir yumruk indirdi.

Sanki tam üzerinde duruyormuşum gibi geliyordu çünkü *tam üzerinde duruyordum.*

Başımı yavaşça aşağıya eğdim.

Çığlıklar Emma’nın mezarından geliyordu.

2

Noah

Uyuyakalmıştım.

Başka açıklaması olamazdı.

O kadar yorulmuştum ki bekçi kulübesindeki karyolada sızıp kalmıştım ve bu da bir çeşit bilinçli kâbustu. Ya da ruhsal çöküntü yaşıyordum.

Veya... başka bir şeydi.

Etrafa bakınırken omurgamdan bir ürperti geçti. Batıl inançları olan bir adam değildim, özellikle de bu arazide çalıştığım onca yıl boyunca bir kez bile bir hayaletle karşılaşmadığım düşünülürse, ki Louisiana'nın en eski mezarlıklarından birinde hayalet yoksa muhtemelen *hiçbir yerde* yoktu. Ama beni yanıldığıma ikna edecek tek bir şey varsa, o da taze bir mezarın üzerinde durup daha yeni içine koyduğum kadının boğuk çığlıklarını dinlemektir.

Bir yanım gölgemsi, şeffaf silüetinin karanlığın içinden bana doğru süzülmesinden ya da daha da kötüsü, ellerinin toprağı delip çıkmasından korkuyordu ama hiçbir şey görmedim.

Düşünebildiğim diğer açıklamaysa bunun bir eşek şakası olduğuydu. Beau Broadturn karısının tabutuna bir hoparlör yerleştirmiş olabilirdi. Ama Beau ne kadar pisliğin teki olsa da birine şaka yaptığını hiç görmemiştim ve şimdi başlayacağını da sanmıyordum.

Tam ayaklarımın altından, “*YARDIM EDİN!*” diye bir çığlık yükseldi.

“Buradayım!” diye bağırdım çünkü Emma bir şekilde hayat-taysa ve orada kapana kısıldıysa yalnız olmadığını bilmeliydi. “Emma, sen misin?”

“Evet!”

Hasiktir.

“Neredeyim?” diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. Hayır. Ona, *Yerin iki metre altında bir tabutun içindesin!* diye bağırmayacaktım çünkü sesi zaten panikten çıldırıyormuş gibi çıkıyordu.

“Sıkıştın!” diye bağırdım. “Ama seni oradan çıkaracağım!”

“Sen kimsin?”

“Noah Evans! Sakin kalmaya çalışman lazım, tamam mı?” Orada ne kadar havası kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama çok fazla olamazdı. Genelde sadece birkaç saat yetecek kadar hava olurdu. Hâlâ hayatta olması tanrının cezası bir mucizeydi.

Özellikle de *iki gün önce öldüğü* düşünülürse.

“Mezarıcı Noah Evans mı?!” diye ciyakladı.

Ah, demek beni hatırlıyordu.

“BU BİR TABUT MU? AMAN TANRIM, ÇIKAR BENİ BURADAN!”

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

Aşağıdan yumruk sesleri yankılandı ve peşinden daha fazla çığlık geldi.

Aferin, Noah. Her şeyi daha da berbat etmede yine harika bir iş çıkardın, diye kendimi azarladım.

Emma nihayet çığlık atmayı kesene kadar birkaç kez ona seslendim. “Ekskavatörü almaya gitmem lazım! Seni elimle kazarak çıkarmaya çalışırsam sonsuza kadar sürer!”

“Beni bırakma!”

“Sadece bir saniyeliğine, hemen döneceğim!”

Kulağıma gelen hıçkırıklar kalbimi parçaladı.

“Emma, söz veriyorum seni oradan çıkaracağım, sadece sakın kalmaya çalışmalısın. Lütfen, güzelim,” dedim. Bu sevgi sözcüğü dudaklarımdan istemsiz dökülmüştü. Buralarda yaygın bir hitap şekliydi.

“Tamam ama... lütfen acele et,” dedi.

Ağır çizmelerime sövüp keşke ayağımda spor ayakkabı olsaydı diye hayıflanarak geldiğim yoldan geri koştum. Ekskavatörü gece için garaja çekmiştim ve onu mezara kadar sürmek biraz vakit alacaktı ama Emma’yı onsuz kazıp çıkarmak en az dört saat sürerdi ve o kadar havası kaldığından hiç emin değildim.

Birkaç dakika sonra motoru çalıştırdım ve gecenin içinde gürültüyle ilerledim. Babamın, arkamda iz bırakacağım ve hatta belki de nispeten yeni mezarlardan bazılarını çökerteceğim için bana dümdüz giydireceğini bile bile yolu kullanmak yerine mezarların arasına daldım. Yapacak bir şey yoktu. Ayrıca, durumu anlayınca babamın beni affedeceğinden emindim.

Koca bir ömür gibi gelen sürenin ardından makineyi Emma'nın mezarının biraz ötesine park ettim ve motoru durdurup aşağı atladım.

"Döndüm!" dediğimde rahatlamış hıçkırığını duydum. "Mümkün olduğunca dikkatli kazmaya başlayacağım ama tabut çatlarsa ya da bükülürse çok yüksek sesle bağırman lazım."

"Aman Tanrım," diye inledi, sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu.

"Kepçeyi kullanmakta iyiyimdir, Emma. Sana zarar vermeyeceğim."

"Söz mü?" diye seslendi.

"Söz."

Evren, lütfen beni şimdi yalancı çıkarma, diye dua ederek ekskavatöre geri binip çalıştırdım. Bu işte *iyiydim*, ailemin en iyisiydim. Her ay saatlerce bu makineyi kullanırdım ama bu, yeteneğimin nihai sınavı olacaktı.

Kepçeyi Emma'nın mezarının üzerine uzattım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bütün vücudum korku ve adrenalin karışımıyla titriyordu, parmaklarımın tek bir yanlış hareketi felaketle sonuçlanabilirdi. Kendi tavsiyeme uyup sakinleşmeye çalışarak kepçeyi dikkatle eğdim ve hayatımda hiç yapmadığım kadar yavaşça toprağı kazıp kepçeyi doldururken motor gürültüsü üzerinden bir çığlık sesi duymak için kulak kabarttım.

Ses gelmedi ama yine de sağlama almak için motoru dururdum.

"Hâlâ iyi misin?" diye seslendim.

"*İyi* olduğumu söyleyemem ama kapak dayanıyor!"

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

“Çalışmaya devam ediyorum o zaman,” dedim Emma’ya ve işe koyulup bir kepçe daha doldurdum, durup Emma’yı kontrol ettim ve güvenli bir şekilde alabildiğim kadar toprağı temizleyene kadar bu döngüyü defalarca tekrarladım. Geri kalanını elimle yapmam gerekecekti.

Aşağı atlayıp küreğime koştum. “Başının yanındaki tahtaya vurabildiğin kadar sertçe vur!”

Emma vurdu. Mezarın diğer ucuna, ayak tarafına indim ve toprağın çok sıkışmamış olmasına şükrederek hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı kazmaya başladım. Altımda hiperventilasyon geçiriyormuş gibi hızlı ve hırıltılı nefes alıp verişlerini duyabiliyordum.

“Emma, sakinleşmen lazım,” dedim ona.

“*Sen* sakinleş be!” diye geri bağırdı ve paniğinin arasından o ateşli kişiliğinin bir parçasını duyunca rahatlardım. Tıpkı eski Emma’ydı. Birlikte büyüdüğüm kız. Beau’yla evlendikten sonra dönüştüğü o ruhsuz ev kadını değil.

“Terslenme yoksa seni olduğun yerde bırakırım,” diye takıldım.

Keskin bir nefes aldı. “Noah!”

“Of, hadi ama. Burada seni çıkarmaya çalışırken kıcımdan ter aktığını duyuyor olmalısın.”

“Tek duyduğum o koca ayaklarının tepemde tepinmesi. Beni ezersen, yemin ederim sana musallat olurum.”

Rahatlayarak kıkırdarken başımı iki yana salladım. Sesim kendi kulağıma bile isterik geldi çünkü ne sikim dönüyordu be? Nasıl hayattaydı? Bir otopsi yapılmış olmalıydı. Tahnit işlemleri

yapılmış olmalıydı. Birinin onun *aslında ölmediğini* fark etmesini sağlayacak bir süreçten geçmiş olmalıydı.

“Buraya nasıl geldim?” diye seslendi düşüncelerime tercüman olarak.

“Çıktığında tüm sorularını cevaplarım,” dedim ona. “Ben çalışırken sadece olabildiğince sakin kalmaya odaklan.”

“Benimle... konuşabilir misin?” diye sordu titrek bir sesle. “Burası çok sessiz ve çok korkuyorum.”

Daha hızlı kazmaya başladım. “Tabii ki konuşurum. Burada gece vakti, şubatın ortası. Sadece on beş santim kadar toprağım kaldı, sonra kurtulacaksın ve ben de 911’i arayacağım.”

“Hayır!” diye çığlık attı.

“Sağlığının kontrol edilmesi lazım.”

“HAYIR, NOAH! Söz ver bana.”

“Bunu yapamam. Başına çok şey geldi.”

Ne kadarını hatırladığını bilmediğimden daha fazla bir şey söylemedim. Evet, iki gün önce “ölmüştü” ama ondan önce de üç gün boyunca komadaydı. Görünüşe göre merdivenden inerken ayağı takılmıştı ve Beau ancak eve gelince onu bulmuştu. Bir kafa travması geçirmiş ve komaya girmişti. Beyin ölümünün gerçekleştiği söylenince Beau, Emma’nın ailesinin itirazlarına rağmen fişini çekmeye karar vermişti. Şimdiyse çığlıklar atan Emma kanlı canlı buradaydı ve beni kesinlikle terapiye ihtiyaç duyacağım derecede travmatize ediyordu.

“Şerif hâlâ Beau’nun kardeşi mi?” diye seslendi.

“Evet.”

“O zaman *olmaz*. 911’i arayamayız çünkü o zaman Beau hayatta olduğumu öğrenir ve işimi bitirmeye çalışır.”

Küreğim toprağa saplı bir halde öylece donakaldım, sırtımdan aşağı bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Geçen haftaya dair hiçbir şey içime sinmemişti ve Beau hakkında şüphelerim vardı ama Emma az önce kocasının onu öldürmeye çalıştığını mı ima etmişti?

Nefes verip kürek dolusu toprağı omzumun üzerinden savurdum. “Tamam. 911’i aramayacağız.”

“Teşekkür ederim,” dedi zor duyulan bir sesle. “Lütfen, konuşmaya devam et.”

“Bu gece hava güzel. Ilık.” Sonraki yirmi dakika boyunca onunla konuştum, hayatımın en saçma muhabbetini yaptım ve normalde konuştuğumdan çok daha fazlasını anlattım. Ara sıra durup hâlâ nefes alıp almadığını kontrol ettim ve ne zaman cevap vermekte gecikse kalbim tekledi. Bütün bu süre boyunca zihnimin bir köşesinde Beau’ya küfrediyordum. Eğer gerçekten onu öldürmeye çalıştıysa...

Küreğim sert bir şeye çarparak tınladı.

“Oh, şükürler olsun,” dedi Emma ağlamaklı bir sesle.

Hemen toprağın kalanını temizledim. “Ağzını kapa ve yüzünü ört,” dedim ona. “Kapağı açacağım ve içine toprak dökülecek.”

“Tamam!”

“Hazır mısınız?”

“Hazırım!”

Hâlâ ateşlenip de hayal gördüğüme yarı ikna halde kapağı hızla açtım ama işte oradaydı ve her zamanki kadar çarpıcıydı.

Beyaz bir yazlık elbise kıvrımlarını sarıyordu, sarı saçları yastığa yayılmıştı, etrafına toprak dökülüyordu ve kesinlikle hayattaydı.

Ellerini yüzünden çekip yukarı tırmanmaya çalıştı ama ipek astardan dolayı kaydı. Düşünmeden onu yakalayıp kendime doğru çektim ve o da kollarını boynuma doladı.

“Teşekkür ederim,” diye hıçkırdı omzuma doğru. Vücudu sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Ben de epey titriyordum. “Tanrım, iyi misin?”

“Hayır,” diye ciyakladı.

“Birini aramamı istemediğine emin misin?”

“Hayır, lütfen. Kimseyi arama.”

“Aileni bile mi?”

Göğsüme dayadığı başını iki yana salladı. “Sadece... düşünmek için zamana ihtiyacım var. Beni güvende olabileceğim bir yere götürebilir misin?”

“Yani, benim kulübem var ama orası...”

“Evet. Lütfen. Hemen oraya gidebilir miyiz?”

Tüm içgüdülerim bu kadını doktora götürmemi haykırıyordu. Üç gün komada kalmışken iki gündür de ölüydü ve sonra sihirli bir şekilde hayata mı dönmüştü? Bu tıbbi müdahale *gerektirirdi*, değil mi? Hatta biliminsanları muhtemelen onu incelemek isterdi. Ama sesi o kadar korku doluydu ve tehlikede olduğuna o kadar ikna olmuştu ki... Hem Beau’nun kardeşinin şerif ve iki kuzeninin de emniyetten olduğu düşünülürse, onları aramak Beau’nun anında haberdar edilmesi demekti. Ayrıca Beau’nun haberi olmadan onu buralardaki bir kliniğe götürmemiz de imkânsızdı.

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

O devasa bir pislik olabilirdi ama zeki ve zengindi. Emma'nın tekrar onun gözetimi altında olacağı aile hastanesine nakledilmesini sağlayacak bir yol bulacağına, böylece onun üzerinde tekrar tam kontrol sahibi olacağına emindim.

“Emma, eğer saklanmakta kararlıysan bu mezarı eski haline getirmemiz lazım.”

“Bu ne kadar sürer? Duş almam lazım.” Gözbebekleri korkuyla irileşmiş bir halde etrafına bakmak için geri çekildi. “Ve şu çukurdan defolup gitmem.”

“Kendim yaparsam saatler sürer. Seni önce evime götürüp yerleştirebilirim, sonra da geri dönerim.”

Bana daha sıkı tutundu. “Hayır, lütfen beni bırakma. Şu an yalnız kalamam.”

“O zaman en azından babamı aramama izin ver. O burayı halleder; hem ne kadar ağzı sıkıdır sen de biliyorsun.”

Kasabadaki herkesin uzak durduğu o iriyarı, ürkütücü, sakallı, asosyal herifi, yani babam Hank Evans'ı hayal ederek duraksadı. Çekirdek ailesi dışında neredeyse hiç kimse onunla konuşmazdı, o da kasabalılarla ancak silah zoruyla konuşurdu. Yani, asla. Sır saklamak denince ondan iyisi bulunmazdı.

“Kimseye söylemez mi?” dedi Emma.

“Söyleme dersem söylemez.”

Dipsiz karanlık birer kuyuyu andıran kahverengi gözleriyle bana baktı. “Yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

Hayatımda duyduğum en uzun nefesi verdi. “Tamam o zaman.”

“Şimdi seni yukarı çıkaracağım,” diye uyardım onu. “Bir yerin acırsa söyle.”

Kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. “Hayır, çok ağırım.”

Kaşlarımı çatıp onu daha sıkı kavradım ve kollarımı beline dolayıp onu kolayca havaya kaldırarak yavaşça doğruldum. Emma kıvrımlı bir tanrıça mıydı? Evet. Onunla *bench press* yapabilir miydim? Yine evet.

“Ah,” dedi yumuşak bir sesle aşağı bakarak.

“Ayakta durabilir misin?” diye sordum.

“E-evet, üzgünüm.”

Ona bir saniye tanıdım ve sonra ipek astarın kaygan olacağı konusunda uyararak onu nazikçe yere indirdim. Bacakları onu taşımak istemiyormuş gibi biraz yalpaladı. Dengesini sağlayamadığını görünce, ikimizi de buradan çıkarmanın en kolay yolunun önce benim tırmanmam, sonra onu yukarı çekmem olduğuna karar verdim.

Birkaç dakika sonra ikimiz de toz toprak içinde ekskavatörle garaja doğru gürültüyle dönüyorduk. Emma kucağımda oturuyordu çünkü koltuk sadece tek kişilikti. Lise yıllarındaki Noah olsa bu durum karşısında aklını yitirirdi ama yetişkin Noah böylesine muhteşem bir kadının ona sarılmasının tadını çıkaramayacak kadar Emma’nın sağlığı konusunda endişeliydi. Son bir saatte olanları ben bile sindirmekte zorlanıyordum ve onun ne hissettiğini hayal dahi edemiyordum.

“Konuş benimle,” dedim. “Şoka falan girmenden korkuyorum.”

“Zaten girmişim gibi hissediyorum,” dedi titreyerek.

Boştaki elimle onu daha yakına çektim. “Kusura bakma, çok terliyim.”

“Hayır, sorun değil,” dedi. “Vücut ısısına ihtiyacım var.”

“Emma... bu boktan şey başına nasıl geldi?”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Hatırladığım son şey, Beau’nun beni aldattığına dair bir dedikodu daha duyduğum. Sanırım o an bende bir şeyler koptu. Evdeki ofisine girdim ve bu kez yüzüme baka baka yalan söyleyememesi için kanıt bulayım diye kilitli tüm çekmeceleri zorla açtım. Kanıt yerine bir sürü ödenmemiş faturayla ev ve araba taksitleri için gecikme ihbarları buldum. Ortak bir banka hesabımız var ama o neredeyse her şeyi sadece kendisinin erişebildiği ayrı bir hesaptan ödüyordu. Bilgisayarından o hesaba girmeyi başardım ve... şey, bakiyesi eksiye düşmüştü. Ödeme geçmişinde gidebildiğim kadar geriye gittim. Yıllardır karşılayabileceğimizden çok daha zengin bir hayat sürdürüyormuşuz.”

“Nasıl olur?” diye sordum. Beau’ya kalan miras ve maaşıyla resmen para içinde yüzüyor olmaları gerekirdi.

“Ben de bunu öğrenmek istedim,” dedi. “Eve gelmesini bekledim ve onunla yüzleştim. Hatırladığım son şey merdivenin başında kavga ettiğimiz ve... sanırım beni aşağı itti.”

Kollarımı ona daha da sıkı dolarken tekrar titremeye başladım. Bu seferki, kocasını gidip öldürmeye duyduğum şiddetli arzudandı. “Çok üzgünüm,” dedim ama kelimeler yetersiz kalıyordu.

Emma burnunu çekti, başını omzuma yasladı ve bastırmaya çalışsa da boğuk seslerle tekrar ağlamaya başladı. Ayağımı gazdan çektim ve uzun bacaklarım sayesinde direksiyonu bu hızda

dizimle de kontrol edebildiğimden iki kolumla onu sarmaladım. “Seni tuttum,” dedim ona. “Kendini bırakabilirsin, sorun yok.”

Baraj kapakları açılmış gibi göğsü inip kalkıyor, boğazından yüksek sesli ve yürek parçalayıcı hıçkırıklar dökülüyordu. Keşke orada öylece oturup ona sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey olsaydı. Keşke acısını dindirebilseydim ya da en başında bunun olmasını engellemek için zamanda geri gidebilseydim. Yaşadığı şey hiç kimsenin başına gelmemeliydi. Şu an neden kimseye güvenmediğine şaşmamalıydı. Neden bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğuna da öyle.

Sakinleştirici mırıldanmalar eşliğinde sırtını sıvazladım, bir yandan sürerken bir yandan da gözlerimle etrafı tarıyordum çünkü anlattıkları beni paranoyak yapmıştı. Beau’nun aniden ortaya çıkmasından korkuyordum... Ne bileyim? Mezarı kontrol etmek için falan belki? İşinin bittiğinden emin olmak için? Suç belgesellerinde katiller hep böyle şeyler yapardı.

Eğer gelirse Tanrı yardımcısı olsun. Çünkü *onu* diri diri gömecek kadar öfkeliydim.

3

Noah

Garaja vardığımızda Emma sakinleşmeye başladı. Arabayı doğrudan boş yere sürdüm ve motoru durdurdum. Emma'nın gözyaşları dinene kadar birkaç dakika daha öylece oturduk, sonra ayağa kalktım ve onu gelin gibi kucağıma alıp kamyonetime doğru yöneldim.

“Galiba yürüyebilirim,” dedi.

“Bundan yüzde yüz emin olmaman taşınacağın anlamına geliyor.”

Onu yolcu koltuğuna yerleştirdim, sonra kendi tarafıma geçip motoru çalıştırdım ve kaloriferi kökledim. Evet, havalar biraz ısınmıştı ama dışarısı hâlâ on derece civarındaydı ve Emma buz gibiydi. Onun titremesini izlemektense tişörtümün içinde terlemeyi tercih ederdim.

Kamyonetimi geri vitesa taktım ve geri geri çıkarken babamı aradım.

“Yemeğe mi geliyorsun?” diye açtı telefonu o her zamanki hışırtilı ve sert sesiyle.

“Hayır, baba. Emma hayatta,” dedim.

Hat kesildi.

Onu tekrar aradım. Açtığı anda, “Kapama sakın!” diye bağırdım ve bu sefer ben bütün hikâyeyi anlatana kadar dinledi.

“Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?” dedi.

“Bulmuyor,” diye cevap verdi Emma titrek bir sesle.

Babam bir küfür savurdu. “Şimdi oraya geçiyorum. Merak etme, kimseye tek kelime etmem.”

Ona teşekkür edip telefonu kapadım. Ailem mezarlık arazisinin içinde, arka çitin hemen ötesindeki yenilenmiş bekçi kulübesinde yaşıyordu. Ormanla çevrili, annemin hatırı sayılır büyüklükteki bahçesi ve küçük arılığının rahat rahat sığacağı kadar geniş, kendilerine ait küçük bir arazileri vardı. Bu geceki gibi geç saatlere kadar çalıştığım zamanlarda eve gitmeden önce genelde yemeğe onlara uğrardım çünkü annem bana yemek yapmayı gayet iyi öğretmiş olsa da kendi başıma karnımı doyurabileceğime dair şüpheleri olduğundan gelmem için ısrar ederdi.

“Güvenli olsun diye eve arka yoldan gideceğim,” diye uyardım Emma’yı. “Ne olur ne olmaz. Birinin yanından geçerse aşağı eğil.”

“Eğilirim.”

Thibodeaux posta pulu kadar küçük bir kasabaydı. Üç binin biraz altındaki nüfusuyla burada herkes birbirini tanırdı. *Hem de* her işe burunlarını sokarlardı. Kamyonetim, ehliyetimi aldığım da babamın bana devrettiği eski model bir Ford’du ve o zamandan beri bakımını ben yapıyordum. Yükseltilmişti, koyu bir avcı yeşiline boyanmıştı ve dizel olduğu için epey gürültülüydü. Yani insanlar bunun benim kamyonetim olduğunu biliyordu

ve altı ay önce Maisie'yle yolları ayırdığımızdan beri kimseyle çıkmadığım için, yan koltuğumda sarışın bir kadınla görülmem dedikodu kazanının kaynamasına yeter de artardı bile.

“Bana ne oldu... o olaydan sonra?” diye sordu Emma.

Bir sokak lambasının altından geçerken ona göz ucuyla baktım. Dostum, ağlamaktan yüzü benek benek kızarmış, üstü başı çamur içinde kalmış, gözle görülür derecede bitkin ve dehşete düşmüş olsa bile çok güzeldi. Beau Broadturn tam bir geri zekâlıydı. Ve şerefsizin önde gideniydi. Bu kadının canını daha fazla yakmak isteyeceğim son şeydi ama kocasının ona ve ailesine neler yaşattığına dair bütün gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

“Pek hoş bir hikâye değil,” diye uyardım onu. “Şimdi duymaya hazır mısın yoksa biraz toparlanana kadar beklemek mi istersin?”

Keyifsizce güldü. “Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.”

Hiç düşünmeden elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. “Eğer bunun üstesinden gelebilecek biri varsa o da sensin, Emma.”

Çenesi titredi ve gözleri buğulandı. “Teşekkür ederim. Ben... sanırım şimdi duymak istiyorum.”

Omzunu bir kez daha sıkıp elimi çektim ve yola odaklandım çünkü geç olmuştu ve bu ıssız orman yollarına çok fazla geyik çıkardı. “Şey, Beau en başından beri durumun kontrolünü tamamen elinde tutmuş. Kimseye bir kaza olduğunu haber vermeden seni doğrudan hastaneye götürmüş. Annen ancak ertesi gün öğrenebildi. Öğle yemeği yiyecekmişsiniz ve annen sürekli telesekretere düşmüş. Beau da aramalara veya mesajlara cevap vermeyince annen sonunda karakola gidip bir kontrol etmelerini

istemiş ve Ben Broadturn komada olduğunu o zaman ağzından kaçırmış.”

Emma başını koltuk başlığına yaslayıp gözlerini yumdu. “Ah, anneciğim.”

“Çok öfkelenmişti,” dedim. “Doğruca hastaneye seni görmeye gitti ama Beau durumunun ziyaretçi kabul edemeyecek kadar kritik olduğunu söyledi. Annenle babanı bir gün daha oyaladı ama sonra içeri zorla girdiler. O zaman bile yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Tıbbi vekaletin Beau’daydı, adam sonuçta kocan *ve* bir doktor. Senin üzerindeki nihai kontrol ondaydı ve ikinci bir görüş için dışarıdan uzman getirilmesini isteyen kimseyi dinlemedi.”

Emma kısık, öfkeli bir ses çıkardı. “Orospu çocuğu.”

“Baban hastaneye çıkar çatışması şikâyetinde bulunmaya çalıştı ama bildiğin üzere hastanenin başında Beau’nun babası var ve bu taleplerini reddetti. Sanırım ailen eyalet sağlık komisyonuna gidip onu devre dışı bırakmaya çalışıyordu ama bürokratik zıvalıklar işi yavaşlattı ve o noktada Beau çoktan beyin ölümünün gerçekleştiğini duyurmuştu bile.”

“Belli ki gerçekleşmiş,” diye dalga geçti Emma.

“O... şey...” Siktir, bu nasıl söylenirdi ki? “Fişini çekmeden önce ailene veda etme şansı bile vermedi.”

Emma ellerini yumruk yaptı, koltuğunda öne doğru eğilip *çıglık atmasından* önceki tek işaret de buydu. Kan dondurucu, rüyler ürpertici, doğrudan cehennemin dibinden kopup gelen bir sestti. Neyse ki yolda bizden başka kimse yoktu çünkü beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki direksiyonu kırdım. Ben arabayı toparlayana kadar kısa süreliğine karşı şeride daldık.

“Onu kendi ellerimle *öldüreceğim*,” diye tısladı.

“Reklamımı yapmak gibi olmasın ama cesetlerden kurtulma konusunda epey iyiyimdir.”

Emma bana döndü. “Yardım teklif ederken dikkatli ol çünkü ölümüne ciddiym. Biliyor musun, bence aylardır beni öldürmeye çalışıyordu.”

Elim direksiyonda gerildi. “Ne?”

“Düşmeden önce bile iyi değildim,” dedi. “Yaklaşık altı aydır hastaydım ve Beau’nun bir türlü çözemediğini iddia ettiği garip semptomlarla durumum sürekli kötüleşiyordu. Beni bunun bir tür otoimmün hastalık olduğuna ikna etti. Garip olan şu ki, bir haftalığına bir tıp konferansı için şehir dışına gitti ve o yokken kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Eve döndüğünde semptomlar tekrar kötüleşti. Geriye dönüp baktığımda beni *hasta edenin* o olabileceğini ve bana bir şeyler verdiğini düşünüyorum ama o zamanlar, evliliğimiz... iyi gitmediği için stres kaynaklı olduğunu sanmıştım. Sadece aldatma dedikodularından da değil... Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek çok utanç verici ama aylardır bana dokunmamıştı bile. Ona *yalvarsam* bile. Suçu hastalığa atıyordu ama kilo da alıyordum ve bu konuda söyleyecek çok *sözü* vardı.” Başını ellerinin arasına gömdü. “Of, Tanrım, bunları az önce söylediğime inanamıyorum. Çok özür dilerim. Liseden beri konuşmadık ve burada sana cinsel hayatımla ilgili gereksiz bilgi veriyorum.”

Beau’ya duyduğum öfkeyi bastırmaya ve ses tonumu kontrol etmeye çalıştım ama imkânsızdı. “Biz travmayla bağlandık,” dedim. “Normal sohbet sınırları bizim için artık geçerli değil. Hem

bir de... Beau piçin önde gideni. Asıl o *sana* yalvarmalıydı. Tanrı aşkına, elindekinin farkında değil miydi?”

Emma sessizleşti ve muhtemelen çizgiyi aştığım için kendime tekmelemek istedim ama lanet olsun, elimde değildi. Beau’yu sadece Emma’ya fiziksel olarak zarar verdiği için değil, sebep olduğu duygusal hasar için de öldürmek istiyordum.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu cılız bir sesle.

Ona, *Deli misin?* der gibi bir bakış attım çünkü yani, farkında değil miydi? “Sen bu üç bölgenin en güzel kadınısın ve eğer bir adam sana hayatının her saniyesinde böyle hissettirmiyorsa, seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyordur. Ve sadece dış görünüşünden bahsetmiyorum. Senin ruhun da güzel, Emma Miller.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Rica ederim.”

Sinyal verip eve giden tozlu yola saptım.

“Tüm bunların en çılgınca tarafı ne, biliyor musun?” dedi.

Başımı iki yana salladım. Çok fazla seçenek vardı.

“Kelimenin tam anlamıyla bir tabuttan yeni çıktım ve kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Gerçekten o kadar travmatik bir beyin hasarı almış olsaydım, gerçekten komada olsaydım, ne bileyim, bok gibi bir halde olmam gerekmez miydi? Aksine, iyi hissediyorum. Hatta dinlenmiş gibi. Sanki harika bir gece uykusundan yeni uyanmışım gibi. Yani, aynı zamanda aşırı güçsüz hissediyorum çünkü ne zamandır hareketsizim...” Bana soru sorar gibi baktı.

“Koma dahil, aşağı yukarı altı gündür.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Yine de tuhaf bir şekilde enerji doluyum. Zihinsel olarak da daha çok kendim gibi hissediyorum. Düşmemden önceki aylarda yaşadığım o korkunç zihin bulanıklığı yok. Her şey daha net ve hem kafam daha açık hem de etrafımdaki her şeyin çok daha fazla farkındayım.”

Ona göz ucuyla baktım. “Sarımsaktan aniden tiksınme falan var mı? Kanımı içme isteği?”

Emma koluma bir tane patlattı. “Vampir değilim.”

Güldüm. “Tam da bir vampirin söyleyeceği şey.”

“Noah.”

“Pardon, o kadar uzun süredir ölülerle çalışıyorum ki mizah anlayışım biraz fazla karanlık.” Ona yandan baktığımda başını iki yana salladığını gördüm. “Şaka bir yana, sence Beau tıbbi yöntemlerle seni komaya falan sokmuş olabilir mi?”

“Mümkün görünüyor. İhtiyacı olan her şeye erişimi vardı. Ayrıca o sürekli kontroller, başka kimsenin beni muayene etmesine izin vermemesi? Fazla şüpheli.”

Kafam iyice karışmıştı. “Bu da demek oluyor ki beyin ölümünün gerçekleşmediğini biliyordu. Peki ne yaptı? Acaba fişini çekmeden hemen önce seni zehirledi de dozu ayarlayamadığı için mi hayatta kaldın?”

“Zehirlenmiş olsaydım belirtileri olması gerekmez miydi? Midedem bile bulanmıyor.”

“Şey, o zaman şöyle yapmış olabilir...” Beynim ağzıma yetişince cümle havada asılı kaldı. Hayır. Üzerine düşünmeyi geçtim, bunu yüksek sesle söylemesi bile çok korkunçtu.

“Ne?” diye sordu Emma.

Başımı iki yana salladım.

“Söyle gitsin.”

Başımı daha sert salladım.

“Noah, *söyle*.”

“Siktir.” Elimle yüzümü ovuşturdum. “Bunu dile getirdiğim için bile gerçekten özür dilerim ama sen öldükten sonra da kontrol ondaydı. Aile hastanesinden doğrudan aile cenaze evine götürüldün ve Beau, karısına başka birinin dokunması fikrine katlanamayacağını söylediği için her adımda başındaydı. Ya seni bütün bu süre boyunca yapay bir komada tuttuysa? Ailen seni son bir kez görmek için ne kadar bastırsa da cenazede tabutun kapalıydı. Hatta cenaze arabasının arkasında seninle birlikte gitti. Ya bütün o kontrol ve baskı, birilerinin onun sana ilaç vermesine şahit olmaması içinse? Ya planı seni gömülene kadar baygın tutmak ve orada uykunda sessizce boğulup ölmense? Normalde bir mezarda bir iki saat yetecek oksijen olur ki bunu o da biliyordur. En az sekiz saat hayatta kalmayı başarmış olman lanet olası bir mucize. Bu yüzden sana sakın kalman için yalvarıp durdum. O şekilde hızlı nefes alıp vermeye devam edersen hava kaynağını daha çabuk tüketeceğinden korktum.”

Emma yanımda büzüldü ve tekrar ağlamaya başladı.

Lanet olsun, *hep* bunu yapıyordum. Hep her şeyi daha da berbat ediyordum.

Eğilip onun emniyet kemerini açtım –evim sadece birkaç yüz metre ötedeydi– ve onu yanıma, geniş koltuğa çektim. Bana direnmedi, aksine kendini üzerime bıraktı.

“Özür dilerim. Bunların hiçbirini söylememeliydim.”

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

“Hayır, özür dileme,” dedi burnunu çekerek. “Bunları duymam gerekiyordu. Ve... sanırım haklı olabilirsin. Tanrım, ne yapacağım ben, Noah?”

Tek elimle direksiyonu kırıp araç yoluna girdim. “Biliyorsam ne olayım. Adım adım gideceğiz herhalde? İlk olarak seni içeri götürüp duşa sokuyoruz. Giymen için bir sürü yedek kıyafetim var. Sonra karnını doyururuz. Ondan sonra da ne yapacağımıza bakarız. Sadece şunu bil ki, istediğin kadar benim evimde saklanabilirsin. En yakın komşum bir kilometre gerideki Mike Green ve o ihtiyar moruk da zaten kendi halindedir. Burada kimse seni rahatsız etmez, özellikle de...”

“Hepsi öldüğümü sandığı için,” diye tamamladı Emma benim yerime.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

4

Noah

Emma'ya kapıyı açtım ve önden buyur ettim. Eşikte duraklayarak önündeki karanlığı süzdü.

Yanından uzanıp duvardaki düğmeye bastığımda yukarıdan yumuşak bir ışık süzüldü. Bu kütük kulübe küçüktü; sağda mutfak, soldaysa karşı duvarını kaplayan taş şömineyle oturma odası vardı. Her yer ahşap olduğu için dengelemek adına dekorasyon sade ve açık renkliydi. Gerçi bunu kendime mal edemezdim. Eski sevgilim Maisie'nin tasarımcı gözü vardı ve hem şık hem de dayanıklı mobilyalar seçmemde bana epey yardım etmişti.

Koltuğun kenarından falan sallanan bir baksır olmaması için dua ederek odaya bakındım. Neyse ki etraf temiz görünüyordu.

“Güzelmiş,” dedi Emma.

Arkamızdan kapıyı kapayabilmek için onu hafifçe ileri ittim. “Şaşırmış gibi bir halin var.”

“Ah! Şey, hayır, sadece...” Cümlesinin devamını getirmedi, gözlerini kısıp dudaklarını büktü. “Evet, şaşırdım. Çok daha fazla

ekose ve duvarlarda asılı hayvan kafaları bekliyordum. Kötü bile kokmuyor. Çok etkileyici.”

“Vay be, çıta yerin dibindeymiş desene.”

Yüzünü buruşturdu. “Gerçekten öyle. Ama kendimi savunmam gerekirse evli olmayan arkadaşlarımdan sadece flört felaketleri duyuyorum. Bu kasabada yatağını doğrudan yere atan ne kadar çok bekâr erkek olduğuna inanamazsın.”

Botumun bağcıklarını çözmek için eğildim. “Karyola olmadan?”

“Aynen.”

“Barbarlar.”

Ayakkabılarımı ayağımdan tekmeleyerek çıkardım, o da aynı-sını yaptı.

“Gel hadi,” dedim. “Sana banyonun yerini göstereyim.”

Yukarı çıktık ve kapıyı onun için tutarken her yeri yeni temizlediğim için bir kez daha şükrettim. “Muslukların nasıl çalıştığını göstermemi ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi cılız bir sesle. Kendi içine çekilmeye başlıyor gibiydi. Ya kötü anıları kafasında tekrar yaşıyordu ya da olan biten her şey şu ana odaklanamayacağı kadar ağır geliyordu.

Suyu açıp sıcaklığı nasıl ayarlayacağını, havluların ve yedek malzemelerin nerede olduğunu gösterirken yavaş ve yumuşak bir sesle konuştum. Sonra kapıya yöneldim.

“Sen şey yaparken ben de akşam yemeğini...”

Kolumu yakaladı. “Bekle.”

Geri döndüğümde bana kocaman, dehşet dolu gözlerle baktığını gördüm.

“Lütfen... beni bırakma.”

Siktir.

Onu kendime çekip kollarımı omuzlarına dolayarak bir kez daha sarıldım. Onun için kalbim yine paramparça olmuştu. “Gitmiyorum,” dedim ona. “Hemen alt katta olacağım. Hatta muhtemelen aşağıda bir yerlere çarpma seslerimi duyup duracaksın.”

Emma göğsüme dayadığı başını iki yana salladı. “Sadece... burada kalabilir misin?”

Kaskatı kesildim ve bunu hissetmiş olmalı ki hemen kendini düzeltmeye çalıştı.

“Özür dilerim. Yapmak zorunda değilsin. Tanrım, tam bir bebek olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Düşünmüyorum. Ve kalacağım,” dedim ona. “Yalnız kalmak istememen çok mantıklı. Sadece yabancı bir adamın kapıda dikilmesinden rahatsız olursun diye çekindim.”

Emma geri çekilip yüzüme baktı. “Sen yabancı bir adam değilsin.”

“Öyleyim aslında. Senin de dediğin gibi, lise sonda kalemimi verdiğim için bana teşekkür ettiğinden beri konuşmadık.”

Gözlerini kırptırdı.

Hayda. Muhtemelen bu kadar detaya girmemeliydim. Sapık gibi görünmüştüm.

“Ama... bu seni tanımadığım anlamına gelmez,” dedi. “Bu kasabada ne kadar dedikodu döndüğünü biliyorsun. İşinden dolayı insanların sana *ürkütücü* yaftası yapıştırması dışında hakkında kötü tek kelime duymadım. Ayrılığınızdan sonra Maisie bile hakkında iyi şeyler söyledi.”

Şaşkınlıkla keskin bir nefes verdim. Maisie'yle ayrılığımız çoğunlukla dostça olsa da çok iyi şartlarda bitmemiştii. O, küçük kasabamızdan kurtulup şehre taşınmak, daha çok iş ve daha iyi okulların olduğu bir yerde aile kurmak istiyordu. Bense olduğum yerde mutluydum ve çocuk isteyip istemediğimden bile emin değildim. Birbirimizi çok fazla yaralamadan bitirmenin iyi olacağına karar vermiştik ama yine de kolay değildi.

Emma derin bir nefes verdi. "Yemin ederim sana, şey, asılmaya falan çalışmıyorum. Sadece... toprağın altında yapayalnız öleceğimi sandım ve şimdi tekrar yalnız kalırsam, yine o tabuttaymışım gibi hissedeceğimden korkuyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. "Sürekli bunu söylediğimin farkındayım ama gerçekten çok üzgünüm, Emma."

Burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

Kollarımı yavaşça omuzlarından çektim. "Sen bana arkama dönebileceğimi söyleyene kadar tam burada duracağım." Kapıya gidip ona sırtımı döndüm ve bu küçük odanın izin verdiği kadar ona mahremiyet sağlamaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra kumaş hışırtıları kulağıma geldi ve kendimi bunları duymamaya, hayatımda gördüğüm en gözalıcı kadının arkamda çırlçıplak soyunduğunu hayal etmemeye zorladım. Başına gelenlerden sonra bu meleğe cinsel bir obje olarak bakmamın imkânı yoktu. Bunun yerine düşüncelerimi Beau'ya ve işlediği suçlardan paçayı nasıl kurtarabildiğine çevirdim. Ayrıcalıkları ve gücü ne kadar rol oynamıştı? Millerlar dışında kimse onu sorgulamamış mıydı? Yoksa sorgulamaya çalışanlar susturulmuş muydu? Belki hastanedeki bir hemşire ya da cenaze evindeki bir asistan. Tek bildiğim, koca kasabanın yarısının Beau'nun

davranışlarını şüpheli bulduğuydu, hem de olayın içyüzüne hâkim olmamalarına rağmen. Olayların içinde olan birinin de aynı mantığı yürütmemesi imkânsız geliyordu.

Başımı iki yana salladım. Yasalar insanları korumak için vardı ama Beau onları bir silaha dönüştürmenin yolunu bulmuş, Emma'nın vekâletini kullanarak canının istediğini yapmış ve geri kalan herkesi siktir etmişti. Bu beni öfkeliyordu. Neredeyse paçayı kurtaracak olması midemi bulandırıyor. Emma uyanmasaydı, ben o kadar geç saate kadar kalmasaydım...

Böyle düşünme, dedim kendi kendime. Emma buradaydı, hayattaydı, hemen arkamdaydı ve gelen sese bakılırsa duş perdesini açıyordu.

"Dönebilirsin," diye seslendi birkaç saniye sonra.

Tam arkama dönüyordum ki bir *inleme* sesi geldi. Alçak, ihtiyaç dolu, bir kadının tam da...

"Su basıncın inanılmaz," dedi.

"Aa, şey. Teşekkürler."

"Ne marka bu duş başlığı?"

Markasını ve nereden aldığımı söyledikten sonra duvara yaslanıp gözlerimi yumdum, çıkardığı sesin düşüncelerimi ele geçirmesini engellemeye çalıştım. Kesinlikle rüyalarım girecekti.

"Senin ve Beau'nun hayat sigortanız var mıydı?" diye sordum.

"Hayır. Ortak bir sigortamız, bir de Beau'nun kendisi için ayrı bir poliçesi vardı. Benim bir değerim yok, o yüzden bana yaptırmaya gerek duymadı."

"Bir değer yok," diye tekrar ettim.

"Evet, Beau öyle dedi."

“Emma, güzelim, sen on tane Beau edersin.”

Sessizleşti. Fazla ileri gittiğim, ortamı tuhaflaştırdığım için kendime küfrettim. Banyo buharla dolmaya, ben de sıcağın ve hissettiğim utancın etkisiyle tekrar terlemeye başlamıştım.

“Özür dilerim,” dedim.

“Hayır, dileme. Sanırım... bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Masasını karıştırırken hayat sigortası poliçesine benzer bir şey görmüş müydün?”

“Görmedim ama ben aşk mektupları veya uygunsuz fotoğraflar arıyordum. Neden sordun?”

“Şey, çok fazla suç podcast’i dinliyorum ve bir süre sonra kalıpları fark etmeye başlıyorsun. Hem aldatıp hem de borç batağına giren erkeklerin küçük bir yüzdesi, kendi başlarına açtıkları sorunlardan kurtulmanın en iyi yolunun eşlerine yüklü bir hayat sigortası yaptırıp sonra onları öldürmek olduğuna karar verir. Bu adamlar genelde kontrolcü ve dış görünüşe takıntılı olurlar, boşanmaya da inanmazlar. Tanıdık geldi mi?”

Emma küfretti ve perdeden kafasını çıkarıp bana baktı, saçlarından damlayan şampuan köpükleri yüzündeki öfkeyi birazcık yumuşatıyordu. “Onu gerçekten öldüreceğim, Noah.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “İnan bana, arzunu anlıyorum. Ama sonra hapse girersin. Onu parmaklıklar ardına tıkmak daha iyi olmaz mı?”

“Hayır,” diye homurdandı ve tekrar düşün içine çekildi.

İçeride kendi kendine söylendiğini duyabiliyordum ve duruma rağmen sırıttım. Bir dahaki karşılaşmalarında Tanrı, Beau’ya yardım etsin.

“Emma,” dedim yumuşak ve ikna edici bir sesle.

“İyi be. Onu *öldürmeyeceğim*,” dedi hayatımda duyduğum en samimiyetsiz tonla. “Plan ne o zaman? Beau yokken eve girip hayat sigortası dolandırıcılığına dair kanıt mı arayacağız? Çünkü ben kesinlikle bir polişe imzalamadım.”

“Fena fikir değil.”

“Eğer bunu doğru yoldan yapıp polise gitmeye çalışırsak, Ben abisine haber verir ve sonra kanıt bulabilene aşk olsun.” Emma hâlâ beni ikna etmeye çalışıyor gibi konuşuyordu.

“Hayır, sana katılıyorum. İyi bir plan.”

“Ah,” dedi. “Pardon. Birini bir şeye ikna etmek için çabalama-ya alışmışım da...”

“Beau’nun seni dinlemesini sağlamaya mı?” diye cümlesini tamamladım ellerimi yumruk yaparak.

“Evet.”

“Onu sen öldürmeyeceksin. *Ben* öldüreceğim.”

“Noah,” dedi Emma deminki ses tonumu taklit ederek.

“İyi, tamam. Ama sana davranış şekli yüzünden *biri* onu kesin gebertmeli.”

Bir an sessiz kaldı, tekrar konuştuğunda sesi düşün sesinden zar zor duyuluyordu. “Her zaman o kadar kötü değildi.”

“Of, kahretsin. Hayır, Emma.” Sendeleyerek öne doğru bir adım attım ama sonra kendimi durdurdum. “Kendini savunma-ya gerek yok. Kaldığın için seni suçlamıyorum.”

“Annem suçladı,” dedi. “Her konuştuğumuzda sonunda aklımı başıma devşirip onu terk etmem için yalvarırdı. ‘Emma Miller,’ derdi, ‘o adamın yalanlarına kanmaya devam etmeyecek

kadar zekisin. Seni güçlü, modern bir kadın olarak yetiştirdim, o yüzden öyle davranmaya başla.’ Bu yüzden onu aramamanı istedim. Onun sözünü dinlemiş olsaydım bunların başıma gelmeyeceğini söylemesinden korkuyorum.”

“Öyle söylerse haksızlık eder,” dedim, yine sinirlenmiştim. “Beau gibi adamlar var ya? Çaresiz kaldıklarında daha tehlikeli olurlar. Belki de o an cinnet geçirip arabayı yoldan falan çıkarırdı. Birini araman için seni zorladığım için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Su sesi kesildi ve Emma havlusunu almak için elini uzattı.

Hemen arkamı döndüm.

Duş perdesinin açıldığını ve dışarı çıktığını duydum. “Şey... giyebileceğim kıyafetin var mı?”

“Evet, pardon. Önce onları getirsem iyi olurdu.”

Onu banyodan çıkardım. Banyo merdivenin hemen başındaydı; sağda yatak odam, soldaysa misafir odası vardı. Geçen gün çamaşır yıkamıştım, bu yüzden seçebileceği bir sürü temiz kıyafet vardı. Emma koyu renkli bir eşofman altı, bir tişört ve üzerinde elbise gibi duracak büyük, saç örgüsü bir kazak seçti. Emma boy-lu posluydu ama ailemdeki erkekler ortalamadan yapılı olduğundan 1.93’lük boyumla ondan epey uzundum.

“Sen duş alırken ben de giyineyim,” dedi kıyafet yığını göğ-süne bastırıp. Teninden hâlâ su damlaları süzülüyordu.

Karnım kasıldı. Onu ısıtmaya ve temizlemeye o kadar odaklanmıştım ki bir sonraki adımı düşünmemiştim. Yüzündeki

ifadeden hâlâ yalnız kalmak istemediği okunuyordu, o yüzden sanırım bunu yapacaktık.

Kendim için birkaç parça kıyafet kaptım ve peşimde Emma'y-la banyoya döndüm. Ben suyu tekrar açarken o arkamızdan kapıyı kapadı. Tişörtüm sırtıma yapışmıştı ve rahatsız ediciydi, o kadar terlemiştim ki kokmaya başlamıştım. Tişörtü başımdan çekip attım ve kemerime uzanıp çıkardım. Emma'nın benim yaptığım gibi arkasını çoktan döndüğünden emindim ama yine de kontrol etmek için omzumun üzerinden bir göz attım.

Yanakları pembeleşmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Ağzı bir karış açık halde beni iştahla süzüyordu.

Aletim seğirdi.

Sakın, diye uyardım onu.

Emma gözlerini hızla benimkilere çevirdi ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Dövmeni sevdim," dedi hemen, sanki dikkatini dağıtan şey *oymuş* gibi. Omzumun arkasında, üniversite üçe giderken bir Aziz Patrick Günü'nde sarhoşken yaptırdığım minik bir dört yapraklı yonca vardı.

Başka zaman olsa, bir kadının bu kadar bariz bir yalandan sıyrılmasına izin vermezdim. Arkamı döner, onu kapıya yaslar, gerçeği itiraf edene kadar parmaklarımla ve ağzımla ona işkence ederdim. Ama aramızdaki şey bu değildi. Olamazdı. Bu yüzden bir istisna yaptım.

"Teşekkürler," dedim.

Emma hızla duvara doğru döndü, ben de kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp duşa girdim. Su hâlâ sıcaktı, uzun bir iş günü ve ardından travma dolu kısa bir gecenin ardından suyun

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

tenime çarpması, Emma'nın neden inlediğini anlamamı sağladı. Bu resmen lükstü. Orada kalıp sıcağın ağrıyan kaslarıma işlemesine, buharın karanlık düşüncelerimi alıp götürmesine izin vermek istiyordum ama Emma dışarıda bekliyordu. Beni görememesinin paniğini tetikleyip tetiklemeyeceğini bilmediğim için hızla sabunlandım, kiri ve teri ovup attım.

“Çıkabilir miyim?” diye sordum işim bittiğinde.

“Hı-hı!” dedi.

Suyu kapadım ve perdeyi kenara çektim.

Emma'nın yüzü bana dönüktü, ikimiz de gözlerimizi birbirimize dikmiş halde öylece kalakaldık.

Düzenleme
Ny.ozlem

5

Noah

Duş perdesini hızla tekrar kapadım.

Emma, “Affedersin, üstün müsait mi diye sordun sandım,” derken ben de aynı anda, “Affedersin, çoktan arkana dönmüşsündür sandım,” dedim.

Emma acı dolu bir inleme koyuverdi. “Sapık olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Evet.”

İnlemesi boğuk bir kahkahaya dönüştü. “Çok özür dilerim.”

“Senin suçun değil. Yanlış anlaşılma oldu. *Şimdi* arkan dönük mü?”

Bir hareket sesi geldi. “Dönük.”

Emin olmak için kafamı perdeden hafifçe uzattım. Emma’nın orada, kıyafetlerimin içinde resmen kaybolmuş halde duruşu içimde *bir şeyleri* tetikledi ve kibirli, erkeksi ilkel yanımda memnuniyetle sevinç çığı attı.

Bu sadece geçici, dedim kendi kendime. *Onu kendine saklayamazsın.*

Havlumu kaptığım gibi hızla kurulandım ve baksırımın üzerine eski gri bir eşofman altı, üzerime de beyaz bir Henley tişört geçirdim.

“Tamamdır,” dedim Emma’ya.

Kıpırdamadı.

“İyi misin?”

“Hayır,” dedi. “Kendime ceza verdim. Üç dakikam kaldı.”

Kıkırdayıp onu kendi haline bıraktım ve sanki hayatımın en çılgın gecesi değil de sıradan bir geceymiş gibi duş sonrası rutine devam ettim. Saçlarımı taradım, deodorantımı sıktım ve yüzüme biraz nemlendirici sürdüm. Aynada eli yüzü düzgün bir adam bana bakıyordu. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, üç günlük kirli sakal. Küçükken burnum yüzüme göre fazla büyüktü, kulaklarım da biraz fazla kepçeydi ama büyüdükçe yüzüm oturmuştu ve şimdi hatlarım çok daha dengeli görünüyordu.

“Aç mısın? diye sordum Emma’ya dönerek.

Cezası bitmiş olmalıydı ki bana döndü. “Açlıktan ölüyorum.”

Kapı koluna uzanırken duraksadım. “Şimdi fark ettim. Neredeyse bir haftadır katı gıda yemedin. Seni neyle besleyeceğimiz konusunda dikkatli olmamız gerekebilir.”

Yüzü düştü. “Ah, muhtemelen haklısın.”

“İnternette bakacağım. Buyur bakalım,” dedim kolumu uzatarak. “Aşağı inerken hem bana hem tırazana tutun. Hâlâ biraz sarsak yürüyorsun.”

Mutfaka sağ salım ulaştığımızda onu mutfak adasındaki bir bar taburesine oturttum ve uzun süre aç kalmış birini besleme

hakkındaki bir makaleyi okuyup kritik noktaları ona yüksek sesle aktardım.

Sonra buzdolabına yöneldim. “Dünden kalma et güvecim var. Onu ısıtıp blender’dan geçirebilirim. İçinde ihtiyacın olan her şey var: düşük karbonhidrat, yüksek protein, besleyici.” Omzumun üzerinden Emma’ya baktım. “Ne dersin?”

Avizenin ışığı altında oturmuş, havluyla saçlarını kurutuyordu. “Mmm, etli smoothie. Kulağa nefis geliyor.”

Sırıttım. “Başka seçeneklerim de var.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, en hızlısı bu olacak gibi ve açlıktan başım dönmeye başladı, yani iyidir.”

“İki etli smoothie geliyor.”

“Bekle, ne? Hayır, sen de içmek zorunda değilsin.”

Saklama kabını dolaptan çıkardım. “Vicdanım bunu tek başına yapmana elvermez. Kendi yemeyeceğim bir şeyi sana vermek hiç doğru gelmiyor.”

Saklama kabını mikrodalgaya attım ve yemek ısınırken alt dolaptan blender’ı çıkardım. Birkaç dakika sonra buharı tüten karışımı iki seramik kupaya boşalttım ve içlerine cam pipetler bıraktım.

“Şerefe,” dedi Emma smoothie’sini kaldırarak.

Bardakları tokuşturduktan sonra kendimizi hazırlamak için bir an durduk, ardından tereddütlü birer yudum aldık.

Emma ağzındakini yutarken kaşlarını çattı. “Komada olmak tat alma duyumu mu bozdu bilmiyorum ama bu hiç de fena değilmiş.”

Ben de kendi yudumumu yuttum. Tadı tam olarak güzel bir et güveç gibiydi. “Hatta ben gayet iyi diyecek kadar bile ileri gidebilirim.”

Kupamı tezgâha bıraktım ve bulaşıkları toplamak için kollarımı dirseklerime kadar sıvadım. Emma’nın gözleri ön kollarıma kaydı ve yanakları yine pembeleşti. Bu tepkiye neyin sebep olduğunu anlamak için aşağı baktım ama kollarımdan başka bir şey yoktu, belki biraz daha damarlı görünüyorlardı o kadar... Ah. Olay bu muydu? Emma kol seven kızlardan mıydı? Kolumu hafifçe sıktığımda bakışlarını hemen kaçırdı.

Kafam uğuldarken arkamı döndüm.

Hayır. Sakın. Oralara gitme, beynim, diye yalvardım kendime.

Ben saklama kabını sudan geçirip bulaşık makinesine yerleştirirken sessizlik oldu. İşim bitince blender’ı köpüklü suda beklemeye bıraktım ve smoothie’nin geri kalanını içtim.

Emma kendi smoothie’sinin yarısını içebildi. “Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Fazla kaçırıp midemi bulandırmak istemiyorum.”

“Zekice,” dedim kupayı elinden alarak.

Kalanını dökmeyi düşündüm ama hâlâ açtım ve ziyan olmasını istemediğim için pipetten büyük bir yudum aldım. Emma’nın gözleri ağızıma kaydı ve acaba benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ettim: Dudaklarımız az önce aynı noktaya dokunmuştu.

Yanakları tekrar kızardı ve bakışlarını tezgâhın üzerinde birleştirdiği ellerine indirdi. “Seni hatırlıyorum. Liseden. Her zaman çok naziktin.”

“Sen de öyleydin,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Daha nazik olabilirdim. Kendi arkadaş grubuma ve dramalarımıza çok odaklanmıştım. Başkalarını savunma konusunda senin kadar iyi bir iş çıkarmadım.”

Omuz silktim. “O zamanlar da kalıplıydım. Yaşadığım yer ve ailemin işi yüzünden insanlar benden zaten çekiniyordu. Diğer çocuklarla zorbaların arasına girmek benim için kolaydı.”

“Yine de bunu yaptığın için sana hayrandım,” dedi, bana kaçamak bir bakış atarak. “Keşke bunu o zaman söyleseydim ama söylemedim, o yüzden şimdi söylüyorum.”

Neredeyse gülecektim. O zamanlar ona söylemek istediğim her şeyi bir *bilseydi*... “Teşekkür ederim.”

Smoothie’nin kalanını bitirip bardakları makineye koydum. Ocak saati on biri gösteriyordu, yani yatma saatimi çoktan geçmişti ama gecenin olayları yüzünden hâlâ gergindim ve Emma’nın etrafa saçtığı huzursuz enerjiden onun da öyle olduğunu tahmin ediyordum.

“Yalnız uyuyabilir misin yoksa odada seninle olmamı ister misin?”

Yüzünü buruşturdu. “Sorun olmaz.”

“Emma.”

“Hayır, zaten benim için çok şey yaptın. Ben... iyi olacağıma eminim.”

“Tamam, anlaşıldı. Benim odamda birlikte uyuyoruz. Sen yatağa geçersin. Ben kapının önünde yerde uyurum. Böylece önce beni aşmadan kimsenin sana ulaşamayacağını bilirsin.”

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

Bana gözlerinde yaşlarla gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Başımı yukarı aşağı salladım. “Yukarıda televizyon var, istersen önce bir şeyler izleriz. Ya da daha fazla konuşabiliriz.”

“Televizyon iyi olur,” dedi ayağa kalkarak. “Sanırım bu gecelik konuşma kotamı doldurdum. Şu an daha fazla korkunç detayı kaldıramayacağım.”

“Haklısın.”

Ben ilk kattaki kapı ve pencereler kilitli mi diye kontrol ederken Emma merdivenin başında beni bekledi. Birlikte yukarı çıktık, dişlerimizi fırçalamak için banyoya uğradık ve ben elektrikli fırçamı, o ise evde misafirler için tuttuğum yeni fırçasını kullandı. Kollarımızın ara sıra birbirine sürtünmesi, aynada göz göze gelmemiz güzel ve huzur vericiydi. Ne kadar uzun zamandır yalnız olduğumu ve bir kez olsun yanımda birinin olmasının ne kadar iyi geldiğini fark etmeme sebep oldu.

Sonra odama geçtik ve ben tam ışığa uzanırken Emma beni durdurdu.

“Bekle, bu ne?” dedi yatağıma doğru yürüyerek. Yatağımın yanında durup yukarı baktı. “Ah, vay canına.”

Tam tepesinde, iki yıl önce oda daha fazla ışık alsın diye taktırdığım geniş tavan penceresi vardı. Aynı zamanda yıldız izleme penceresi görevi de görüyordu ve şehrin bu kadar dışında ışık kirliliği yok denecek kadar az olduğu için harika oluyordu. Emma’nın yanına gidip yukarı baktım. Kavuşamayan Âşıklar çerçeveyle oraya asmışım gibi mükemmel görünüyordu ve artık birbirlerine neredeyse dokunacak kadar yakındılar.

“Onları neredeyse unutmuştum,” dedi Emma. “Bekle, eğer buluşmak üzerelerse o zaman...” Bana baktı. “Bugün Sevgililer Günü mü?”

Ensemi kaşıdım. “Şey... evet.”

“Beni *Sevgililer Günü’nde* mi gömdü?”

“Hı-hı,” diye mırıldandım yüzümü buruşturarak.

İpleri kesilmiş bir kukla gibi yatağın kenarına çöktü. “Lanet olsun, benden *gerçekten* nefret ediyormuş.”

“İmkânsız,” dedim yanına oturarak. “Aslında kendinden nefret ediyor. Onun gibi adamlar kendi kusurlarıyla asla yüzleşemezler. Bu yüzden sen bütün ışığın, neşen ve sevginle onun aslında kendine duyduğu nefretin hedefi oldun.”

Bana baktı. “Neden bu kadar harikasin?”

“Değilim, en fazla iyi biriyimdir. Çıta, daha önce de belirttiğimiz gibi, cehennemin dibinde.”

Emma öne eğildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Hayır. Sen, Noah Evans, sen benim kahramanımsın. Bu gece kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardın.” Hafiften delirmiş gibi yüzümü iki yana salladı. “Övgümü kabul et, lanet olası.”

Kıkırdadım ve kendimi kurtardım. “Tamam, tamam.”

Bakışları tekrar tavan penceresine kaydı. “Televizyon yerine biraz oturup onları izleyebilir miyiz?”

“Elbette.”

Yatak başlığına doğru emeklerken üzerindeki devasa kıyafetlere takıldı. Yastıklara yaslandığında davetkâr bir tavırla yanındaki boşluğa vurdu. “Bu açıdan daha da güzel görünüyor.”

Evet, yatağımdaki güzel kadın bana az önce bu cümleyi kurmuştu. Haliyle zihnim de bunu hemen edepsiz yerlere çekmeye çalıştı. Düşünce daha tam oluşmadan başını ezdim ve yatakta Emma'nın yanına yerleştim. Haklıydı, manzara buradan daha iyiydi, özellikle de yatağa iyice gömülüp başınızı yastığa yasladığınızda.

“Bu en son ne zaman olmuştu?” diye sordum. “Yine bir Sevgililer Günü değil miydi?”

“Evet, 1986'da. Gökbilimciler bir daha olmayacağını iddia etmişti ama belli ki evrenin başka planları varmış ve şimdi Kavuşamayan Âşıklar aşkta ikinci bir şans yakalıyorlar,” dedi son aylarda internette sürekli tekrarlanan o cümleyi alıntulayarak. Ama Emma'nın ağzından çıkınca bu kulağıma daha az klişe, çok daha romantik geldi. Belki de yumuşak ve saygılı ses tonundandı, sanki tüm yaşadıklarına rağmen hâlâ aşka inanıyormuş gibi.

Yanımda yastıklara daha çok gömüldü ve biraz bana doğru döndü. “Şey yapsan...”

Cümleyi bitirmesini bekledim ama başını iki yana salladı. “Ne yapsam?”

“Boş ver, saçma bir şey.”

“Söyle de seninle dalga geçebileyim.”

Yan tarafımı sertçe dürttü. “Artık hiç söylemem.”

“Söyleee,” diye ısrar ettim. “Söyle, söyle, söyle. Ben evin en küçük çocuğuyum, bunu sabaha kadar yapabilirim. Söyle, söyle, söyle...”

“Bana sarılmanı isteyecektim.”

Sustum.

Başını geriye atıp gözlerini yumdu. “Hiç durma. Bana ne kadar acınası ve çaresiz olduğumu söyle.”

“Asla söylemem.”

Emma başını yana çevirip karanlıkta bana baktı. Nemli saçları yastığın üzerine yayılmış, dolgun dudakları kederli bir tebessümle bükülmüştü. “Neredeyse bir yıldır kimse bana dokunmadı. En azından kısa bir sarılmadan fazlası olmadı ve ben sadece... sanırım temas açlığı çekiyorum. Öyle olmalı çünkü bu gece olan her şeyden sonra şu an tek düşünebildiğim kollarında olmanın ne kadar iyi geldiği.”

“Gel buraya,” dedim sesim niyetlendiğimden daha sert çıkarak.

Kolumu boynunun altından geçirip onu kendime doğru döndürdüm. Bacağını bacaklarımın arasına kaydırды. Ben de diğer elimi beline dolayıp onu daha da yakınımaya çektim. Yüzünü göğsüme gömdü ve derin bir nefes alırken vücudundan bir titreme geçti. Nefes verirken bana daha çok yaslandı, vücudu sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine cık oturdu. Gözlerimi kuyruklu yıldızlardan ayırmadım ve vücudumun tepki vermemesi için kendimi zorladım. Emma’nın her yeri yumuşak ve sıcacıktı.

Siktir, sakinleşmem gerekiyordu.

Travma geçirdi, diye hatırlattım kendime. Ağır bir travma yaşamıştı. Kocasını öldürmeye çalışmıştı. Onu toprağın altından kazıp çıkarmıştım.

Evet, bu işe yaradı. Tahrik olma tehdidi, öfkem karşısında yok olup gitti. Tanrı’nın cezası şerefsiz Beau Broadturn. Eğer Emma

evlerine girmek konusunda ciddiye ona seve seve yardım ederdim. Beau yaptıklarının bedelini *ödemeliydi*. Bildiğim kadarıyla hâlâ gece nöbetlerinde çalışıyordu ve yas tutmak için izin alacağını hiç sanmıyordum. Belki de olduğunu sandığım kadar zeki değildi çünkü şu ana kadar karısının ölümüyle bir ilgisi yokmuş gibi davranma konusunda berbat bir iş çıkartıyordu.

Emma elini karnıma koydu.

Düşüncelerim hızla ona döndü.

Parmaklarını açıp karın kaslarımın üzerinde gezdirdi.

İı... ne yapıyorsun? diye geçirdim içimden. Çünkü şu an beni elliyor olamazdı, değil mi? Sadece dostça, rahatlatıcı bir hareketle elini üzerimde gezdiriyordu.

Biraz doğrulup yukarıdan bana baktı. Bakışlarındaki yoğun hararetle kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı, yüzündeki o arzu dolu ifadeyi yanlış yorumladığıma emin olarak kendimi altında hareketsiz kalmaya zorladım.

“Emma?”

Kaskatı kesildi. “Yine sapıklık yapıyorum, değil mi?”

Evet ama hoşuma gidiyor, diye ağzımdan kaçıracağım neredeyse.

“Özür dilerim,” dedi. “Sadece... az kalsın ölüyordum ve sen... Noah, sen *çok* yakışıklısın, çok nazıksın ve...” Elini bisepsime kaydırıp sıktı, gözbebekleri kocaman olmuştu.

“Ve dövmemi cidden çok sevdin,” diye tamamladım içimdeki ukalayı daha fazla tutamayarak.

İşkence çekiyormuş gibi bir ses çıkardı ve alnını göğsüme yasladı. “Özür dilerim.”

Emma Miller azmıştı ve yarı yarıya üzerimdeydi. Doğru olanı yapmak için irademi son zerresine kadar kullanmam gerekecekti.

“Özür dileme,” dedim ona. “Ölüm ya da ölüme bu kadar yaklaşmak insana bunu yapar. İnsanların bana en çok asıldığı yer cenazeler. Bu sadece vücudunun hayatta olduğunu hissetmek için verdiği doğal bir tepki.”

“Ve muhtemelen benim için çoğu kişiden daha kötü çünkü çok uzun zamandır boşalmadım.”

Onunla göz göze gelmek için çenesini kaldırdım. “Kendi kendine de mi yapmadın?”

Üzgün ve utanmış haliyle başını iki yana salladı. “Hayır. Hastaydım ve kendimi pek beğenmiyordum. Dediğim gibi, Beau’nun kilom hakkındaki fikirleri beden algımı bozmaya başlamıştı.”

Homurdanarak doğrulduğumda kolları üzerimden düştü.

“Noah?”

“Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Beau sana *yalvarıyor* olmalıydı. Belki seni biraz tatmasına müsaade edersin diye dizlerinin üzerinde peşinde gezmeliydi.” Ona baktım, sesimdeki o sert tınıyı engelleyemiyordum. “O güzel bacaklarını onun için açarsın umuduyla gece gündüz dua etmeliydi.”

Emma kısıp, nefes nefese bir ses çıkardı. Yarı şaşkınlık nidası, yarı inlemeydi.

Dönüp ellerimi belinin iki yanına dayadım ve aramızdaki mesafeyi kapama dürtüsüyle savaşıırken tepesinde durdum. “Çünkü benim olsaydın, sana tam olarak böyle davranırdım.”

Emma beni yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle aşağı çekti. *Belki de gerçekten vampirdir,* diye düşünecektim ki kalçasını yuvarladı ve

kadınlığını sertleşmeye başlayan aletim boyunca sürttü. Aramızdaki kıyafet katmanına rağmen inanılmaz hissettiriyordu.

İşler çığırından çıkmadan bunu durdurmam gerekiyordu.

“Emma, yapamayız,” dedim.

Donup kaldı. “Olamaz. Ah, çok özür dilerim. Muhtemelen hayatında biri var, değil mi?”

“Hayır, mesele o değil.”

“O zaman ne?”

“Şey... kelimenin tam anlamıyla bir komadan yeni uyandın?”

Dudaklarını yaladığında hain bakışlarım hemen oraya kaydı. “Seni durduran tek şey bu mu?”

Ağzına büyülenmiş bir halde bakarak başımı yukarı aşağı salladım.

“İyiyim, lütfen becer beni,” dedi ve söylediklerini beni bir kez daha kendine çekerek vurguladı. Ardından tadı ama ateşli dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Başımı zorla geriye çektim. “Emma, beni öldürüyorsun, güzelim. Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Hayatımda duyduğum en boktan haftalardan birini geçirdin. Dinlenmeye, toparlanmaya ihtiyacın var. Aklının başında olmadığından ve senden faydalaniyor olmaktan korkuyorum.”

Emma çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. “Yıllardır olmadığı kadar kendim gibi hissediyorum. Birkaç günlük bir komadan değil de on yıllık bir uykudan uyanmışım gibi. Evliliğim çok uzun zaman önce bitti, sadece otuzlarımda her şeye yeniden başlamaktan korktuğum için bunu kabul etmek istemedim.

Kimsenin beni istemeyeceğinden, okula geri dönecek kadar akıllı olmadığımın korktum.”

“Okul birincisiydin,” diye hatırlattım ona.

Zoraki gülümsedi. “Çünkü müdür benimle yatmak istiyordu.”

Geriye çekildim.

“En azından Beau hep öyle söylerdi.” İfadesi sertleşti. “O adam beni aşağıladı, bana yalan söyledi, beni manipüle etti ve artık kendimi tanıyamayacak hale gelene kadar beni delirtti. Beni tek seçeneğimin o olduğuna ikna etti. O olmasa bir hiç olduğuma inandırdı. Çünkü o beni bir hiç olarak görüyordu. Sonunda bunu anladım. Gerçekte kim olduğumu hatırlamam için beni öldürmeye çalışması gerekiyormuş. Ve gerçek ben var ya?” Gözleri dudaklarıma indi ve çenemi tutuşu yumuşadı. “Seni öpmeyi deli gibi istiyor. Lisede sana selam verecek cesareti içinde bulabilmiş olmayı deli gibi diliyor. Her zaman başkalarını savunduğun için ne kadar nazik, komik ve seksi olduğunu söyleyebilmiş olmayı.”

Sözleri karşısında başım döndü. “Bunda ciddi misin?”

Başparmağını altdudağımda gezdirirken başıyla onayladı. İşte o an benim için her şey bitti.

6

Noah

Öne eğilip dudaklarımı Emma'ninkilere yapıştırdım. Dudakları aralandı, beni içeri davet etti ve dillerimiz birbirine dolandı. Boğazımın gerisinden bir inleme yükseldi çünkü kahretsin, çok iyi bir histi. Çok sıcak, çok yumuşak, çok uysal... Kontrolü ele almama, ağırlığımı üzerine verirken başını geriye yatırıp onu daha tutkulu öpmeme izin veriyordu.

Bacakları aralandı, ben de öne doğru kayıp kalçalarımızı hizladım. Aletim sertçe amına bastırıyor, ben dilinin üzerinde dilimle daireler çizer ve sonra geri çekilip altdudağını ısırırken ona sürtünebileceği bir sertlik sunuyordu. Parmaklarımı nemli saçlarının arasına sokup başını yana eğerek boynunu açığa çıkardım ve tenini öpüp ısırarak aşağı doğru indim.

Altımda soluk soluğa kıvranıyor, elleriyle tişörtümü çekiştiriyordu. "Lütfen çıkar şunu. Sana tekrar bakmak istiyorum."

Tenini hafifçe ısırarak sııttım. "Başka dövmem yok ama."

"İkimiz de meselenin dövme olmadığını biliyoruz," diyerek beni itti.

Kıkırdadım ve topuklarımın üzerine oturup tişörtümü onun için yavaş hareketlerle çıkardım. Başını iki yana salladı ve altdudağını ısırdı. Aç bakışları omuzlarımdan göğsüme, oradan karnıma indi ve eşofmanımın içindeki kabarıklığa takılıp kaldı.

“Kendine bir bak,” diye soludu.

“Ben sana bakmayı tercih ederim,” dedim ve tişörtümü bir kenara fırlatıp kazağının kenarına uzandım.

Yüzü mahcup bir hal aldı. “Ben pek...”

Eğilip hızlı ve sert bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Eğer bu cümlemin devamında kendini yere göğe sığdırmıyorsan duymak istemiyorum.”

Parmaklarını şişmiş dudaklarına bastırdı ama sırtıttığını anlayabiliyordum.

Ellerimi kazağın ucuna indirdim. “Çıkarabilir miyim?”

Başını sallayarak onayladı.

Kazağı başından çekip çıkardım, alttaki tişört de kazağa takılmış olmalıydı çünkü aniden yarı çıplak halde altımda yatıyordu. Üzerinde tamamen hareketsiz kaldım. Şu ana kadar arzumu dizginleme konusunda iyi iş çıkarmıştım. Gözlerimi gözlerinden ayırmamış, memelerinin dolgunluğunun, kalçalarının kıvrımının, yumuşak karnının ve kalın bacaklarının dikkatimi dağıtmasına müsaade etmemiştim. Ama birinin bu kadına bakıp da hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşünmemesi akıl kârı değildi. Kusursuzdu. Lanet olası bir şaheserdi.

Memeleri avucuma sığmayacak kadar büyüktü ve pembe uçları çoktan dikleşmişti, dokunuşum için yalvarıyordu. Bakışlarımı aşağıya, geniş kalçalarına doğru kıvrılan ince beline kaydırıp

sonra yavaşça tekrar yukarı çıkardım. O meme uçlarıyla oynamak, o memeleri avuçlamak, onları birbirine bastırıp aletimi arasına sokmak istiyordum.

“Emma.” Adı dudaklarımdan boğuluyormuşum gibi döküldü.

Başımı ona doğru kaldırdığımda bana baktığını gördüm; gözleri parlayan karanlık havuzlar gibiydi, yanakları al al olmuş ve dudaklarının kenarı muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Ah, beni *gerçekten* istiyorsun.”

Eşofmanımın üzerinden aletimi avuçlayıp sıktım ve biriken baskıyı biraz olsun dindirmeye çalıştım. “Hem de nasıl.”

“O zaman gel de kanıtla.”

Üzerine eğildim ve onu tutku dolu, baş döndürücü bir öpücükle sarhoş ettim. Ağzımın içine inleyince bu sesi âdeta içtim ve aramızdaki katmanları yok edip benim için ne kadar ıslandığını anlamak için can atarak kalçalarımı onunkilere sürttüm. Bir dirseğimle yatağa dayanırken diğer elimle belini kavradım ve memesinin kenarını okşadım. Teni çok yumuşak, ipek gibi pürüzsüzdü ve karanlıkta süt gibi parlıyordu. Aramıza bir parmağımı sokacak kadar doğruldum ve başparmağımla klitorisinde işkence edecek kadar yavaş daireler çizerken altımda soluk soluğa kaldı.

Nihayet meme ucuna dokunduğumda vücudundan bir titreme geçtiğini hissettim. Bu kez endişelenmedim. Teninin sıcaklığından ve kalçalarını benimkilere doğru itişinden, bunun soğuktan ya da korkudan değil, tamamen arzudan olduğunu biliyordum.

Öpücüğü kestim, başparmağımla meme ucunun çevresinde yavaş daireler çizerken ona baktım. “Ne istiyorsun, güzelim?”

Sadece küçük bir kaçamak mı arıyorsun? Nazik davranıp seni birkaç kez boşaltmamı mı istiyorsun? Yoksa seni becermemi mi?”

Çenesini kaldırdı ve koyu renk gözlerini benimkilere dikti. Yüzünde cesur bir ifade vardı. “Becer beni, Noah.”

Şehvetin kükremesi bütün vücudumda yankılandı ve Emma’nın üzerine ağırlığımı daha fazla verirken cevabım vahşi bir gülümseme oldu. Kalçalarımı onunkilere sertçe bastırıp bir sağa bir sola, sonra yukarı aşağı hareket ettirdim. Bir meme ucunu ağzıma alıp dilimi çevresinde döndürdüm, sonra hafifçe ısırdım.

Saçlarımı sertçe kavradı ama beni uzaklaştırmaya çalışmadı. Aksine, serbest elimle diğer memesiyle oynarken beni tam olduğu yerde tuttu. Meme ucunu dilimin ve kalçamın hareketlerinden farklı bir ritimle uyararak vücuduna hiç mola fırsatı vermeden onu daha da yükseğe taşıdım.

“Noah. Aman *Tanrım*.”

Bir kadının uzun süre boşalmamış olmasının tek iyi yanı, dokunuşlara karşı aşırı hassas hale gelmesi ve *çok* kolay ıslanmasıydı. Emma’nın sırlıklam olmasına ihtiyacım vardı çünkü ben iriyarı bir adamdım ve aletim de cüsemle orantılıydı. Sadece uzun değil, kalındı da ve onun canını yakma riskini göze alamazdım. Yani daracık amcığının içine girmeme izin vermeden önce onu en az bir kez doruğa ulaştırmam gerekiyordu.

Ona sürtünüp bir meme ucundan diğerine kadar öpe öpe ilerledim ama demin bıraktığım meme ucuyla parmaklarımın arasında oynamaya devam ettim. Ağzımdan kalan ıslaklık onu kışkırtmamı kolaylaştırıyordu. Tırnaklarını kafa derime bastırdı, bacaklarını etrafıma doladı ve sırtını yay gibi gerip memelerini iyice bana bastırdı.

“Bu kadar hassas olacağını biliyordum,” diye homurdandım.

“Noah, ihtiyacım var...” diye inledi bana sürtünerek.

“Yüzüme boşalmaya mı?” diyerek cümlesini tamamladım ve eşofmanını indirmek için hafifçe geri çekildim.

Dudaklarından şaşkınlık dolu bir ses döküldü ve bacaklarını birbirine bastırıp kendini benden gizledi. Dizlerimin üzerinde durup ona baktım. “Görmek istiyorum, Emma. Bacaklarını aç ve bana ne kadar ıslandığını göster.”

Kuyruklu yıldızlar, emrime uyarak bacaklarını yavaşça birbirinden ayırırken yüzünün kızardığını fark etmemi sağlayacak kadar ışık sağlıyordu. Bakışlarım doğrudan bacaklarının arasına kaydı. Benim için ıslak ıslak parladığını görünce inledim.

“Sırılsıklamım,” dedi. “Seni çıplak gördüğümünden beri böyleyim.”

“Hasiktir, Emma,” dedim dişlerimin arasından ve dirseklerimin üzerine çöküp onu kendime çektim.

Evet, ıslaktı ama daha ıslak olmasını istiyordum. Başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım ve amcığına tükürdüm.

“Noah!” diye haykırdı ama şok olmuş gibi görünmüyordu. Hoşuna gitmişe benziyordu.

Göz temasını bozmadan dilimi içine daldırdım. Boğuk bir ses çıkardı ve elleri çarşafı sımsıkı kavrayıp yumruk olurken ellerimin altında sarsıldı. Dilimi daha derine sokup bir daire çizerek döndürdüm ve sonra geri çektim. Tadı ağzımda patladı: tadı, misk kokulu ve enfes.

Onun tadını çıkarırken gözlerim kapandı. Dilimi klitorisine kaydırıp ve dümdüz bastırarak her yerini kapladım. Sert ve

hızlı bir ritimle klitorisinde daireler çizerken dilimin baskısını artırdım. Onu boşaltmam gerekiyordu çünkü amcığının ne kadar güzel olduğunu görünce içine girmek için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Emma'nın bacakları ne yapacağını bilemez halde debeleniyordu. Bacaklarını omuzlarıma attım ve kalçalarına bir kolumu dolayarak Emma'yla kendime ziyafet çekerken onu sabit tuttum. Topuklarını sırtıma bastırıyor, tırnaklarını çarşafa geçiriyordu. Dudaklarından boğuk, nefes nefese, anlamsız yakarışlar dökülüyordu.

İçine bir parmağımı soktuğumda inledi. Siktir, beklediğimden bile dardı. İç kasları sıcak ve kaygandı, etrafımda nabız gibi atıyordu. Klitorisini yalamayı bırakmadan parmağımı daha derine ittim.

“Noah, ben... yapamam.”

“Hiç böyle boşalmadın mı?” diye tahmin yürüttüm.

Sessizlik.

Bakışlarımı yukarı çevirdiğimde başını iki yana salladığını gördüm.

“Yapabilirsin,” dedim.

“Ya yapamazsam?”

“O zaman hâlâ aç olmam iyi bir şey çünkü bu amcık benim tatlım ve onu tadını çıkara çıkara bitireceğim.”

İkinci bir parmak daha ekledim ve etrafımda kasıldığını hissettim. Sonra tekrar klitorisile oynamaya başladım; bazen dilimi dümdüz bastırıyor, bazen dilimin ucuyla fiskeler indiriyor, bazen baskıyı hafifletip üzerinde daireler çiziyor, sonra baskıyı tekrar artırıyordum. İçinde parmaklarımı açtım ve onu aletimin daha

derin saldırısına hazırladım. Parmaklarımı her itişimde odada ıslak şapırtılar yankılanıyordu, amcığı sıırıslıklamdı. Tadına bir kez daha bakmam gerekiyordu, bu yüzden dilimi aşağı kaydırıp onu yaladım ve açık parmaklarımın arasına minik dil darbeleri indirip tekrar klitorisine çıktım.

“Çok iyi, Emma. Aşırı iyi,” dedim ona. “Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?”

“Evet.”

“Damlıyorsun.”

“Senin için. Sadece senin için.”

Bu kelimeleri duymak aletimin seğirmesine neden oldu, baksırımın içindeki ıslaklıktan şimdiden zevk suyumun geldiğini anlayabiliyordum. Beni o kadar sertleştirmişti. Onu ödüllendirmek isteyerek parmaklarımı öne doğru kıvırdım ve G noktasını uyardım. Boğuk bir çığlık attı ve saçlarımı yakalayıp beni kendine sıkıca bastırdı.

Bir de böyle boşalamayacağım sanıyordu.

Serseri kurşuna benzeyen bir düşünce ruh halimi kararttı. *Neden* öyle sanıyordu ki? Daha önce böyle boşalmamış mıydı? Hiç mi? Beau ona hiç mi oral yapmamıştı? Yoksa tipik erkek bencilliğiyle, istediğinden uzun sürdüğü için işi yarıda mı bırakmıştı?

Bu düşünceleri aklımdan kovdum ve Emma’yı boşaltmak için çabamı iki katına çıkardım. Vücudunun bu kısmı o kadar uzun süredir ihmal edilmişti ki artık birinin ona tapınma vakti gelmişti.

Dediğimi yaptım ve hiç acele etmedim. Emma’nın tadı ve parmaklarımın etrafındaki kasılmaları beni kontrolden çıkarıyordu.

Kendimi tutmak, akılsız bir hayvan gibi yatağa sürtünmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Şimdi boşalmak iyi hissettirebilirdi ama Emma'nın içinde boşalmak ölüp de cennete gitmek gibi olacaktı ve çok erken gelerek bu şansı kaçırmak istemiyordum. Bu muhteşem kadınla geçireceğim tek gece bu olabilirdi ve her saniyesini değerlendirmeye kararlıyım.

Altımdaki vücudu gerilmeye başladı; sık ve kesik kesik nefesler alıyordu artık. Bacakları yüzümü sıkıştırırken başı yastığa düştü. Kalçaları titriyor, memeleri sallanıyordu.

"Noah, ben... Ah, Tanrım." Ellerini tekrar saçlarıma daldırdı, kafa derimi tırmaladı ve siktir, çok iyi hissettirmişti. "Bu... bu sorun olur mu?"

"Daha sert çek, Emma," dedim ona. "Ben de becerilmek istiyorum."

Parmaklarımı daha derine ittim, daha sert yalamaya başladım ve Emma çığlık attı. Saçlarımı sımsıkı kavrayarak beni olduğum yerde tutarken yüzüme sürtünmeye başladı. Onun hızına ayak uydurdum ve hassas tenine karşı mırıldandım. Çıkardığı sesler artık çaresiz ve ilkel bir hal almıştı. Kaskatı kesilirken boğazının derinliklerinden tiz bir inleme yükseldi ve ardından orgazm dalgaları halinde bütün bedenine yayıldı. Ritmini kaybetti, saçlarımı o kadar sert çekti ki yıldızları gördüm. İç duvarları kasılırken ve son kez kendini bana bastırırken kadınlığı parmaklarımı sıktı.

"Evet, ah, Noah, *evet!*" diye haykırdı.

Hızımı yavaşlattım, dilimi klitorisinin kenarına çektim ve parmaklarım hareketsiz kaldı. O kadar tahrik olmuşum ki başım

dönüyordu. Yüzüm onun doruğa ulaşmasının kanıtıyla ıslanmıştı. Onu hayatında ilk kez böyle boşaltanın ben olduğumu bilmek erkeklik gururumu kabarttı.

Orgazmın etkileri dinerken altımda pelte gibi oldu. Parmaklarımı yavaşça içinden çıkardım ve yatağın kenarına attığım tişörtümle yüzümü sildim. Emma'nın orgazmdan mahmurlaşmış gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek komodinden bir prezervatif kapıp eşofmanımla baksırımı aşağı indirdim.

Bakışları aletime kaydığında ifadesine hafif bir endişe karıştı.

Ona göz kırptım. "Korkma. Sığacak."

Sırıttı ve bacaklarını daha da açtı. "Neredeyse sığmamasını dileyceğim."

Neredeyse boğuluyordum. "Emma."

"Ne?" dedi koyu gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Devasa bir alet tarafından ikiye bölünmenin nasıl hissettireceğini hep merak etmişimdir."

"O zaman hadi öğrenelim," dedim. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Titrek bir nefes verdi ve dediğimi yaptı. Dolgun memeleri sallanıyordu, sırtım yay gibi germişti, kalçaları yukarıdaydı. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Prezervatifi takarken bakışlarım tavan penceresine kaydı ve kuyruklu yıldızların birbirlerine anbean daha fazla yaklaştığını görmek bana önceki şüphelerimi unutturdu. Emma beni inançlı birine dönüştürüyordu. Bunun beraber geçireceğimiz tek gece olmaması için dua ettim. Tıpkı Kavuşamayan Âşıklar gibi, evrenin bize de ikinci bir şans vermesini diledim.

Yatakta Emma'nın arkasına geçtim. Gerilmiş omuzlarını, omurgasının kavisini ve bir hediye gibi sunduğu kıcını izleyerek anın tadını çıkardım. Elimi sırtında gezdirdim ve tepki olarak titremesine bayıldım.

"Kendini böyle tutabilir misin?" diye sordum önceki sarsak halini düşünerek.

Başını yukarı aşağı salladı. "Lütfen, Noah. İhtiyacım var."

"Bu alete mi?"

"Evet," dedi nefes nefese ve kalçalarını kıvırdı. "Lütfen, becer beni. *Lütfen.*"

Aletimi kavrayıp bacaklarının arasına yönlendirdim ve girişine bastırdım. İhtiyaç dolu, cılız bir ses çıkardı ve kendini geri itip aletimin başını içine aldı. Kalçalarını kavrayarak onu sabit tuttum, aniden hücum eden o yoğun zevk dalgası arasında nefeslenmek için bir an durdum. Emma kendini tekrar geri itmeye çalışınca kıkırdadım.

"Ne kadar da sabırsız, küçük bir şeysin sen öyle."

Sinirli bir ses çıkardı ve tekrar hareket etmeye çalıştı. Kıcına hafifçe, sadece uyarı amaçlı bir şaplak attım. Donup kaldı ama amcığının aletimi sıkışından bunun *hoşuna gittiğini* anladım.

"Merak etme, güzelim, seni ihtiyacın olduğu gibi becereceğim." Onu sertçe geriye çekip kendimi içine gömdüm. Bu ani darbe karşısında nefesi kesildi ve kasları kilitlendi. "Şşş," diye sakinleştirdim onu yavaşça geri çekilerek. "Beni şimdiden çok iyi alıyorsun."

Daha derine gitmeden tekrar içine girdim ve ona alışması için zaman verdim. Rahatlamaya başladığında kalçalarımı tekrar

sertçe ileri ittim ve o kadar derine girdim ki taşaklarım klitorisine çarptı.

Çığlık attı. “Noah! Ah, siktir. Çok doluyum.”

“Hiç bu kadar dolmamış mıydın?” diye sordum bilmeye ihtiyaç duyarak.

“Hayır. Tanrım, beni çok güzel dolduruyorsun.”

Bunu duymak taşaklarımı sızlattı. Konuşmaya devam ederse çok dayanamayacağımı fark ettim. Son on yılda o kadar hanımefendi birine dönüşmüştü ki benim için böyle edepsiz konuşması beni de aletimi de delirtiyordu.

Bedeni tekrar gevşemeye başladığında bunu hareket etme sinyali olarak aldım ve aletimi dışarı çıkarırken vücudunun beni nasıl sıkıca kavradığını izledim. Tekrar içine girmeden önce aletimin onun ıslaklığıyla parladığını gördüm. Hayır, kesinlikle fazla dayanamayacaktım, o yüzden de bu anı onun için unutulmaz kılmalıydım.

Bir kolumu kalçasına dolayıp elimi karnına, oradan da bacaklarının arasına indirdim. Klitorisinin ona demin yaptıklarımından sonra şiştiğini biliyordum, bu yüzden doğrudan temas etmek yerine işaret ve ortaparmağımı iki yanına koyup o minik sinir demetini hafifçe kısıtırdım. Emma tısladı ve kalçaları sarsıldı. Geri çekildim ve hemen ardından o ıslak sıcaklığın içine sertçe daldım.

Emma sırtını gerip açıyı değiştirerek beni daha da derinlerine aldı ve doğru noktaya temas ettiğimde haykırdı. Hızlandım. Darbelerimi karşılamak için o da kendini geri itiyordu.

“İyi. Çok iyi,” dedi nefes nefese. İç kasları aletimi sıkıyordu.

Homurdandım. Bir elimle kalçasını sımsıkı tutuyor, diğeriyle klitorisindeki baskıyı korumaya devam ediyordum. Kıcı uyluklarıma çarpıyordu. Kesik nefeslerimiz gecenin sessizliğini bölüyor, burnuma seks kokusu doluyordu. Aletimin etrafında inanılmaz hissettiriyordu. Çok sıcak, çok davetkârdı. İç duvarları aletimin etrafında kasılıyor, beni sınıra getiriyor ve daha fazla dayanmamı imkânsız kılıyordu.

Ve sonra o anı hissettim. Emma'nın tekrar uçurumun kenarına geldiği anı. Amı aletimi daha sert kavırıyor, itişleri hızlanıyor, memeleri zıplıyor, kıcı bana çarpıyor, bacakları titriyordu.

“Noah!” diye bağırdı ve boşalırken adımı haykırması, orgazmımı resmen ruhumdan söküp aldı.

Kalçalarım sımsıkı kavradım ve onu aletimin üzerinde hareket ettirerek öyle vahşice becerdim ki canını yakmaktan korktum. Ta ki Emma, “Evet! Daha sert!” diye bağırana dek.

Ona istediğini verdim, neyim varsa sundum. İçimdeki baskı dayanılmaz bir raddeye ulaştı ve öyle bir güçle patladı ki neredeyse bayılacaktım. İnledim, kalçalarımın hareketleri yavaşladı ve Emma'nın derinlerindeyken boşaldım. Nefes nefese kalmışım çünkü hayatımda hiç bu kadar sert gelmemiştim.

Sonrasında beraber örtülerin üzerine yığıldık, nefesimizi toplamaya çalışırken tenimizdeki ter soğumaya başladı.

“Vay canına, Emma.”

“Biliyorum,” dedi. “Sanki az önce ölüp tekrar hayata dönmüşüm gibi hissediyorum.”

Boğuk bir kahkaha attım çünkü bunu gerçekten söylemiş olamazdı.

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

Karanlıkta sırtarak üzerime çıktı. Saçları darmadağınktı, dudakları şişmişti ve ifadesi kadınsı bir tatminle doluydu. Omzunun üzerinden Kavuşamayan Âşıklar'ın nihayet birbirine kavuştuğunu, gökyüzünde birleştiklerini gördüm ve bunu bir işaret olarak almamak çok zordu.

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun, Noah.”

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun, Emma.”

Sırtışı genişledi. “Bunu bir daha yapabilir miyiz?”

7

Noah

“Bu resmen delilik,” dedi Emma. “Değil mi? Bunu yaptığımız için kafayı yemiş olmalıyız.”

Ağaçların arasından Emma’nın arka bahçesine doğru baktım. “Evet.”

Mahallesi küçüktü; her biri kasabanın koruma bölgesine komşu olan, beşer dönümlük araziler üzerine kurulu dört evden oluşuyordu. Ormanın derinliklerine doğru arazi motosikletimle patikaların sonuna kadar girmiş, sonra çalılar ve kayalar geçilmez hale gelene kadar bir kilometre daha sürmüştük. Arkamızdaki dağ sırtlarının hattına doğru beş yüz metre daha tabanvay gitmiş, orada güneşin batıp karanlığın çökmesini beklemiştik.

Emma yaşadığı her şeye ve dün gece neredeyse hiç uyumayıp birbirimizi boşaltmaktan susuz kalmış halde uyanmamıza rağmen şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu. Bu da beni Emma’nın haklı olduğuna, Beau’nun onu hasta etmek için kesinlikle bir şeyler yaptığını iyice ikna ediyordu. Zihnimden *zehir* kelimesi geçti. Düşünmesi bile çok çirkindi ama adam şüphelendiğimiz diğer her şeyi yaptıysa, bunu neden yapmasındı ki?

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

Aklım almıyordu. Emma'yı sevmesi ve koruması gereken birinin, nasıl bu kadar zarar verip ihmal edebildiğini anlayamıyordum. Umarım bu gece Beau hakkında bir şeyler bulurduk. Sigorta dolandırıcılığımı ifşa edemesek bile, o sinsî maskesinin arkasında bir canavarın saklandığını herkese gösterebileceğimiz rürden bir kanıt da iş görürdü.

Emma kolumu tutup beni bir çam ağacının arkasında yere çekti. "İşe gidiyor. O orospu çocuğu, beni gömdüğü gecenin ertesi günü gerçekten de işe gidiyor."

Çam iğnelerinin arasından Beau'nun Mercedes'inin garaj yolundan geri geri çıkışını, sonra dönüp yolda ilerleyişini izledim.

"Çok üzgünüm, Emma," dedim. Yabankedisi gibi alçak, öfkeli bir ses çıkardı ve öne atıldı ama kolunu tutup onu durdurdum. "İçeride başka birinin olmadığından emin olmak için beklemeliyiz."

Bana bakıp başını yukarı aşağı salladı ve tekrar yere çöktü.

Evde sadece tek bir ışık yanıyordu ama gece daha da kararırken ve rüzgâr tepemizdeki dalların arasında ıslık çalarken nefesimizi tutup kıpırdamadan bekledik.

"Temiz görünüyor," dedim.

Emma titrek bir nefes verdi. "Bunu gerçekten yapıyoruz."

Dönüp omuzlarını kavradım. "Yapmak zorunda değiliz. Broadturn ailesinin elinin kolunun oraya kadar uzanmadığını umarak cyalet polisini arayıp her şeyi anlatabiliriz."

Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayır. Bu noktada senden başka kimseye güvenmiyorum."

Bu sözleri duymak içimde tuhaf bir duygu karmaşasına yol açtı. Bana şimdiden güvenmesi gururumu okşarken listede başka kimsenin olmaması üzücüydü.

“O zaman hadi yapalım şunu,” dedim. “Planı hatırlıyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı.

Gizli gizli arka kapıya gidecek, taş kurbağanın içindeki yedek anahtarı kullanarak içeri girecek, alarmı etkisiz hale getirecek ve mümkün olduğunca az şeye dokunarak doğrudan Beau’nun ofisine gidecektik. Arkada kanıt bırakma riskini azaltma gayretiyle şapka ve eldiven takmıştım. Ayrıca siyah kıyafetlerimizin geceye karışmamızı sağlayacağını umuyordum.

Emma babamın kasabadan onun için aldığı bir beden büyük kıyafetleri giymişti ama yine de benimkilerden iyiydi. Babam onları bugün erken saatlerde bırakmış ve mezarını, gömüldüğü andaki haliyle birebir aynı görünecek şekilde düzelttiğini söylemişti. Neden tamamen siyah kıyafetler istediğimi merak ettiyse de ağzını açmamıştı ama bana dikkatli olmam için söz verdirirkenki bakışları şüpheleri olduğunu gösteriyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum Emma’ya.

“Hazırım.”

Birlikte ağaçlık alanın sınırında kalarak arka kapıya mümkün olduğunca yaklaştık ve oraya ulaştığımızda tekrar durup çevreyi taradık. Bu gece dünden de sıcaktı. Tepemizdeki gökyüzü bir fırtına yaklaşıyormuşçasına basık ve öfkeliydi. Sırtımdan terler akıyordu. Kalbim bozuk bir ritimle göğüs kafesimi dövüyordu.

Kimseyi görmeyip hiçbir şey duymayınca arka kapıya doğru fırladım, Emma da hemen peşimden geldi.

Kurbağa hatırladığı yerde değildi. Kısa süreli bir panik yaşadık ama sonra onu yakındaki bir çalılığın altına tıktırılmış halde bulup Emma'ya uzattım. Emma kapıyı açmayı başardı ve hemen içeri girip alarm panelinden sistemi etkisiz hale getirdi. Kapıyı arkamızdan kapadım ve göz göze geldik. Biraz dehşete düşmüş görünmesine rağmen sırıtıyordu.

“Daha önce bir eve gizlice girmemiştım,” diye fısıldadı.

“Dördüncü ya da beşinciden sonra tadı kaçıyor.”

Kuru mizah anlayışına alışmaya başladığı belliydi. Başını iki yana sallarken kendimi tutamayıp eğildim ve onu hızlıca öptüm. Anında kollarımın arasında eridi ve ellerini sırtımda gezdirmeye başladı ama iş çıkırından çıkmadan öpücüğü kestim.

Bakışlarımı Emma'dan ayırıp çevreyi inceledim. Bodrum katı bitmişti. Parke zemini, pelüş koltukları ve karşı duvardaki eksiksiz bar tezgâhıyla yüksek standartlarda döşenmişti. Her şey krem ve bej gibi yumuşak tonlardaydı, ham ahşap ve pirinç detaylarla sıcak dokunuşlar yapılmıştı. Borca batmış olmalarına şaşmamalıydı; sadece bu tadilat bile onlara yüklü bir meblağa patlamıştı mutlaka.

“Beau'nun ofisi üçüncü katta,” diye fısıldadı Emma.

Yolu göstermesi için işaret ettim ve o beni merdivene doğru yönlendirirken sessizliğe gömüldük. Evin farklı kısımlarını gördükçe ne kadar har vurup harman savurduklarını daha da merak ediyordum. İçerideki her şey üst kaliteydi. Lükstü. Bir dergiden fırlamış gibiydi. Artık mütevazı kulübemi farklı bir gözle görüyor

ve bu sarayda yaşadktan sonra Emma'nın evim hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Merdivenden ikinci kata çıktık. Etraf karanlık olduğu ve basamakları tırmanmaya devam ettiğimiz için pek bir şey göremedim, sadece iki yana açılan geniş koridorların bağlandığı büyük sahanlığı fark ettim. En üst kat dışarıdan bakıldığında en küçüğü gibi görünüyordu. Dardı ve çatı kirişlerinin arasına gizlenmişti. Beau'nun ormana bakan ofisi koridorun en ucundaydı.

Emma ofisteki tek pencereye gidip jaluzileri indirdi, sonra perdeleri sıkıca kapadı. "Tamam," dedi. "Umarım kimse içerideki hareketliliği fark etmez. Kısmen görüş açısı olan tek komşumuz McIntirelar, onlar da seksenlerinde ve çoktan yatmışlardır."

Işığı açtığımda odaya avizeden yumuşak bir parıltı yayıldı. Ekose duvarkâğıtları, kitaplıklar, tüvit döşemeler... Modern zamanlarda yaşayan bir İskoç derebeyinin kalesi gibiydi. Duvarlar Beau'nun tıp diplomalarını ve ödülleri sergileyen sertifikalarla doluydu. Aralarında golf sahasında, valinin yanında, ünlü hastalarıyla el sıkışırken çekilmiş fotoğrafları asılıydı. Emma'yla tek bir fotoğrafını bile görmedim. Tanrım, kendini beğenmiş narsistin tekiydi. Emma benim olsaydı, *her yere* onun fotoğraflarını asardım.

Emma onun masasına gidip sandalyeye oturdu, bilgisayarı uyku modundan çıkarmak için fareyi oynattı. Ben de çekmeceleri kontrol etmeye başladım.

"Siktir, şifreyi değiştirmiş," dedi.

Üst çekmeceyi açtım. Boştu.

Bana baktı. “Bir ihtimal gizli bir hacker falan değilsin, değil mi?”

“Üzgünüm, güzelim.” Başka bir çekmeceyi açtım ama içinde sadece bir tane ataş vardı. “İı, çekmeceler eskiden dolu muydu?”

Emma bakışlarını aşağı çevirdi ve küfrederek sandalyesinde dönüp diğer çekmeceleri hızla açmaya başladı ama hepsi boştu. “Her şeyi taşımış olmalı.”

“Hiç şüpheli değil,” dedim son derece iğneleyici bir tonla. “Evde bir kasa var mı?”

“Evet,” dedi Emma ayağa kalkarak.

Aşağıdan bir ses duyunca donup kaldık. O da neydi? Rüzgâr mı? Evin esnemesi mi? Başımı yana eğip kulak kabarttım ama başta duyduğum tek ses kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarıydı. Sonra çok aşağılarda alarm *biple*di. Ön kapı açılmıştı.

Siktir, biri gelmişti.

Alarm devre dışı bırakılırken daha fazla *bip* sesi geldi. Beau mu dönmüştü? İşe gitmek için çıkmamış mıydı? Bir şey unutup geri mi dönmüştü? Yoksa başka biri miydi? Emma’ya baktığımda göz göze geldik, bakışları dehşet doluydu.

Emma’nın bakışları aniden arkama kaydı ve harekete geçti.

“Yapma!” diye fısıldadım sesimin yankılanmasından korkarak. Ama beni duyamayacak kadar panik içindeydi ve doğrudan ıstık düğmesine koşup odayı karanlığa gömdü. Bütün vücudum gerildi. *Lütfen bu devasa ev, aşağıdaki kişinin Emma’nın ayak seslerini duyamayacağı veya ışığın söndüğünü fark etmeyeceği kadar büyük olsun.*

“Kimse var mı?” diye seslendi Beau aşağıdan. “Yukarıda biri mi var?”

Hasiktir! Oydu. Ve fark etmişti. Bizi yakalamadan tüymeliydik. Onunla Emma'nın karşılaşması felaket olurdu ama buradan nasıl çıkacaktık? Pencereden olmazdı, üçüncü kattaydık. Ofiste bir yere de saklanamazdık çünkü muhtemelen doğrudan buraya gelecekti. Belki başka bir yere gizlenip o yanımızdan geçince dışarı sızışabilirdik.

Emma'nın elini tuttum, parmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olmasını işaret ettim ve onu koridora çıkardım. Beau aşağıda başka ışık yakmamıştı ve evin içi zifiri karanlıktı. Yavaş hareket ettik, ben merdivene doğru sessiz adımlarla ilerlerken Emma da hemen arkamdaydı. Tırabzanın kenarından aşağı baktım, merdivende kimseyi görmedim ama yakalanmadan ikinci kata inme şansımız çok düşük görünüyordu. Beau avcıydı, yani elinin altında kolayca ulaşabileceği silahlar vardı, hatta belki şu an birini eline alıyordu. Evden çıkmak için en iyi şansımızın burada saklanıp ona arkadan pusu kurmak ve bir şekilde o bizi görmeden kafasına bir şey patlatıp onu bayıltmak olduğuna karar verdim.

Bu katta merdiven boşluğunun tepesinde tonozlu bir tavan ve etrafını tırabzanların çevrelediği dikdörtgen, açık bir koridor uzanıyordu. Koridora açılan dört kapı vardı. Beau'nun ofisi arkamızdaydı, bu yüzden tam karşıımızdaki kapının en iyi görüş açısını sağlayacağına karar verdim. Orayı işaret ettim. Emma beni başıyla onayladı ve beraber oraya yöneldik.

İçeri süzüldük, Emma'yı dolaba doğru itip saklanmasını işaret etmeden önce buranın bir misafir odası olduğunu anlamama yetecek kadar vaktim oldu.

"Ben güvenli diyene kadar burada kalacağına söz ver," diye fısıldadım.

“Söz,” diye fısıldadı.

Ona son bir öpücük verdim ve en ufak sese bile kulak kesilerek merdiven başını izlemek için odanın kapısını hafif aralık bıraktım. Emma’nın dolabın içinden gelen alçak ve hızlı nefesleri zar zor duyuluyordu. Kendini yine tabuttaymış gibi hissettiğini bildiğimden onu rahatlatabilmeyi diledim ama bütün dikkatimi koridora vermem gerekiyordu.

Bir dakika sessizce geçti.

Bir dakika daha.

Saniyeler uzadıkça uzuyor, omuzlarım geriliyordu. Vücudumdaki her kas yay gibi gerilmiş, koptu kopacaktı.

Nerede kalmıştı bu herif? Ne yapıyordu?

Zihnimde silahını doldurduğu, 911’i aradığı, alarmı sessizce tetiklediği gibi yakalanmamızla sonuçlanacak kâbus senaryoları uçuşuyordu.

Aniden havayı bir gıcirtı böldü. Birinin gevşek bir basamağa basmasına benziyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Beau yukarı mı geliyordu?

Nefesimi tutarak koridoru izledim.

Bir gıcirtı daha. Bu kez daha yakundan. Ve sonra bir hareketlilik oldu.

Karanlığın içinde, diğer her şeyden daha koyu bir gölge korku filminden fırlamışçasına merdivende belirdi. Beau. Ve önünde tuttuğu o uzun, ince gölgeye bakılırsa elinde bir pompalı tüfek vardı.

Sinsi adımlarla yukarı tırmanırken kalbim duracak gibi oldu, her adımında birkaç saniye durup bekliyor, etraftaki sesleri dinliyordu. Damarlarıma adrenalin karıştı ve ellerim titremeye başladı. Bu adam karısını öldürmeye çalışmıştı –hem de Emma haklıysa defalarca– ve şimdi elinde lanet olası bir silahla buradaydı.

Emma'yı korumalıyım. Bedeli ne olursa olsun.

8

Noah

Beau merdivenin tepesine ulaştı, silueti gölgelerin içinde mürekkep lekesi gibi süzülüyordu. Ofis tam önündeydi. Yaklaştı, yaklaştı ve saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi kapının hemen dışında durdu. Ne bok yediğini merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre orada öylece bekledi.

Kalbim güm güm atıyordu. Parmaklarım titriyordu.

Beau aniden arkasına döndü, yüzünü bana doğru çevirdi ve tüfeği benim olduğum tarafa doğrulttu.

Vücudum kaskatı kesildi, tüm kaslarım kaçma ya da saklanma dürtüsüyle gerildi ama olduğum yerde kaldım ve kendime beni görmesinin imkânsız olduğunu telkin ettim. Kapı ancak iki santim aralıktı ve içerisi dışarıdan daha karanlıktı. Yine de bu, paniğin boğazıma tırmanmasına ve o kapana kısılmışlık, o gidecek hiçbir yerinin olmaması hissine engel olmadı. Şakaklarımdan ter boşanıyordu. Nefes almayı kestim, düşünmeyi bile bıraktım. Hayvani içgüdülerim kontrolü ele alırken zihnim bulanıyor, vücudumdaki her kas savaşmaya hazırlanarak geriliyordu.

Tetiği çekebilirdi. Beni hemen şu an vurabilirdi.

Siktir.

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir sürenin ardından Beau tekrar önüne döndü, ofisine doğru kalan son birkaç adımı attı ve kapıyı tüfeğin namlusuyla iterek açtı. Gölgeler içindeki silueti içeri daldığında titrek bir nefes verdim ve bütün bedenimden bir titreme geçti. Emma'yı kaptığım gibi kaçmak istiyordum ama onun yanından geçip gitmemize imkân yoktu.

Bunun yerine ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dışarı çıkıp onunla yüzleşmeliydim.

Onu hazırlıksız yakalamak için en iyi şansım buydu. Kapıyı dışarı süzülebileceğim kadar araladım ve hiç ses çıkmadığı için evrene sessiz bir teşekkür gönderdim. Olabildiğince hızlıca ve sessizce ofise doğru ilerledim, koridordaki bir sehpanın üzerinden kâğıt ağırlığına benzeyen bir nesneyi kaptım. Ağırdı, bir softbol topundan biraz daha büyüktü ama ovaldi. Yeterli güçle savrulduğunda ciddi bir hasar verebilirdi. Beau'ya çok sert vurmamaya dikkat etmeliydim yoksa adamı gerçekten öldürebilirdim.

Ofisi küçük olduğundan bu kattaki diğer odalara geçmeden önce orayı arayıp bitirmesinin çok uzun süreceğini sanmıyordum. Kendimi ofis kapısının hemen yanındaki duvara yapıştırıp dışarı çıkmasını bekledim. Yaklaştığını duyabilmek için kulak kabarttım ama zaman geçmek bilmiyordu. Gözlerimi belireceği noktaya dikmişim.

Kapı gıcırdadı.

Atılmaya hazır bir halde gerildim.

Dışarıdaki zayıf ışık, hemen yanımda beliren tüfeğin çelik namlusunda parladı. İleri fırladım, o ateş ederken namluyu

kavrayıp yana doğru ittim. Namlu ağzındaki alev şimşek kadar hızlı, sesiye pencereleri titretecek kadar gürültülüydü. Bir an için Beau'nun şaşkınlıktan donup kalmış yüzünü gördüm. Piçin yakışıklı olduğunu kabul etmek lazımdı. Mavi gözler, hafif dalgalı açık kahverengi saçlar. Düzgün bir burun, kare bir çene hattı. Ona bakınca gerçekte nasıl bir canavar olduğunu asla anlayamazdınız.

“Sen?” dedi tekrar karanlığa gömüldüğümüz anda.

Emma diğer odadan adımı haykırdı.

Kâğıt ağırlığını tuttuğum elimi hızla Beau'nun kafasının yan tarafına doğru savurdum. Zamanında eğilmeyi başardığı için kâğıt ağırlığı omzuna çarptı. Tüfeği tekrar üzerime çevirmeye çalışınca silah az kalsın elimden fırlıyordu. Bir kez daha ateş etti.

Bu seferki ışık parlaması öfkeyle çarpılmış yüzünü açığa çıkardı. Emma yine çığlık attı, bu kez sesi daha yakından gelmişti. Vurulmuş olmasından korkarak sesin geldiği yöne döndüm. Işık gece görüşümü bozduğu için hiçbir şey göremiyordum.

“İyi misin?” diye bağırdım.

“Evet! Ya sen?” diye seslendi.

“Evet!”

“Burada başka kim var?” diye bağırdı Beau. Sesindeki korku, bana karısının sesini tanıdığını ama kulaklarına inanmadığını düşündürdü.

Ona cevap vermeyip silaha odaklandım. Beau benden on beş santim kadar kısa olabilirdi ama hiç de hımbıl değildi; düzenli spor yaptığı için kaslıydı ve kalıbı benimkine yakındı. Kâğıt ağırlığını bıraktım ve namluyu iki elimle birden yana doğru çekerek

dengesini bozdum. Yere düştü ama beni de beraberinde çekti; tekmelerle, diz ve dirsek darbeleriyle silahın kontrolünü ele geçirmek için boğuşmaya başladık.

Silah üçüncü kez ateşlendi ve o kadar gürültülüydü ki neredeyse kulak zarlarım patlayacaktı. İçimi bir rahatlama kapladı çünkü ofis tarafına doğru ateş edilmişti ve Beau'nun mermisi bitmişti. Biliyordum çünkü bu model pompalı tüfek sadece üç fişek alıyordu.

Silahu aynı anda bıraktık ve boğuşmamız varımızı yoğumuzu koyduğumuz bir kavgaya dönüştü. Onun darbelerini neyin kö-rüklediğini bilmiyordum ama benimkilerin arkasında saf bir öfke vardı. Karısına yaptıklarına duyduğum hınç. Neredeyse yanına kâr kalacak olan her şeye duyduğum kör edici nefret. Neresine gelirse yumruk savuruyor, bütün gücümle vuruyordum. Piç kuru-su da neredeyse aynı sertlikte karşılık veriyordu ve vücudumun morluklar içinde kalacağını biliyordum.

“Durun!” diye çığlık attı Emma. Koridor aydınlandı. Emma birkaç metre ötede, eli ışık düğmesinin üzerinde duruyordu.

Beau boğulur gibi bir ses çıkardı. “Emma?”

Emma tiksintiyle üstdudağı kıvrılarak ona baktı. “Beau.”

Beau beni hemen bıraktı ve geri çekilip sendeleyerek ayağa kalktı. “Yaşıyorsun? Ah, Tanrı'ya şükür.”

Sesi gerçekten de rahatlamış geliyordu. *Mutluymuş* gibi. Bu numaraya kanmamasını umarak Emma'ya baktım. Hâlâ öfkeli görüldüğünü fark edince içim rahatladı.

“Tanrı'ya şükür mü?” diye onu tekrarladı Emma. “Benimle taşak mı geçiyorsun? Sen beni öldürmeye çalıştın, Beau.”

“Hayır,” dedi Beau öne doğru bir adım atarak.

Hemen arkasında ayağa kalktım, her an müdahale etmeye hazırıldım çünkü numaralarına bir saniye bile kanmamıştım.

“Emma, hayır,” dedi Beau. “Kafan karışmış olmalı. Tanrım, çok korkmuş olmalısın, bebeğim.”

Bu sevgi dolu hitap bende kusma isteği uyandırdı.

“Sadece tekrar deneyeceğinden korkuyorum!” diye bağırdı Emma.

“Her şeyi yanlış anlamışsın,” dedi Beau iyice yaklaşarak. “Seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Emma’nın cevabı neşesiz bir kahkaha oldu. “Siktir oradan. Olaydan hemen önceki kavgamızı hatırlamıyorum sanki. Beni bu merdivenden ittiğini,” dedi malum merdiveni işaret ederek. “Polislere eve geldiğinde beni o halde bulduğunu söylemişsin, öyle mi? Hikâyenin benim tarafımı onlara anlattığımda bakalım ne kadar ilginç olacak.”

Beau başını iki yana salladı, ellerini havaya kaldırdı ve sakinleştirici bir tonla konuşmaya başladı. “Emma, kafandan darbe aldın. Baygınken bir kâbus görmüş ve gerçek sanmış olmalısın.”

Ağzım açık kaldı. Bu adamın yapabileceği *gaslighting*’in sınırı yoktu.

Emma hırladı. “Hayır. Öyle olmadı. Kan tahlili yaptırıp saç örneği verdiğimde ve artık bana başka neler yapıyorsan hepsini kanıtladığımda polislerin bana inanacağına eminim. Altı ay, Beau. Altı ay boyunca hastaydım. Bunca zamandır kendimi en iyi hissettiğim an, Noah’nın beni senin koyduğun o lanet olası mezardan çıkardığı günün ertesiydi.” Beau’ya öfkeyle baktı. “Bir de bunu Sevgililer Günü’nde yaptın, seni orospu çocuğu. Ve dur

tahmin edeyim, muhtemelen tüm borçlarını kapamak için üzerime yaptırdığın o yüklü hayat sigortasının parasını almak için de o gün başvurdun, değil mi?”

Beau, Emma'nın üzerine atıldı.

O kadar hızlı oldu ki onu durdurmaya vaktim olmadı. Emma'yı tuttuğu gibi duvara sertçe çarpınca kafası lambiri kaplamaya vurdu. Emma'nın gözleri arkaya kayıp Beau'nun kollarına yığılınca bağırdım. Gözümü kan bürüdü, Beau'yu yakalayarak tek hamleyle Emma'nın üzerinden attım. Emma'nın yere düştüğünü gördüm ama müdahale etme fırsatı bulamadan Beau'nun yumruğu görüş alanıma girdi ve kafamı sertçe yana savurdu.

“Orospu çocuğu,” diye kükredim ve ağızımdaki kanı tükürüp karnına bir yumruk indirdim.

Geriye sendeleyip yere düştü ve kahrolasınca bir korkak gibi debelenerek uzaklaşmaya çalıştı. Ellerinden biri tüfeğin üzerine geldi ve gözlerindeki zafer parıltısını gördüm. Bir çırpıda silahı kucağına aldı, namluyu büküp açtı. Cebinden yeni bir fişek çıkardı.

Panik içime bıçak gibi saplandı. Silahı doldurmayı başarırsa, ilk önce Emma'yı hedef alacağından şüphem yoktu.

Üzerine atılıp onu yere serdim ve fişegi sıkıca tutan elini yere sabitlemeyi başardım. Parmaklarını zorla açıp fişegi uzağa fırlatırken bütün ağırlığımı üzerine verdim. Fişek merdiven boşluğuna doğru yuvarlanıp gözden kayboldu, tam o sırada Beau ayağını altıma sokup beni üzerinden attı.

Sırtüstü düştüm ama sendeleyerek ayağa kalkmayı başardım. Beau haykırdı, tüfeğin dipçigi bir anda, kaçamayacağım kadar hızlı bir şekilde görüş alanıma girdi. Kafamın yan tarafına öyle

bir indi ki gözlerimin önünde yıldızlar uçtu. Sendeledim, mide bulantısıyla iki büküm oldum. Kusma dürtüsüyle savaşıarak bir sonraki darbeden kaçmak için yana yuvarlandım ve dizlerine bir tekme savurdum. Topuğum dirseğine isabet edince Beau bir fer-yat koparıp öne doğru kapaklandı. Bir sonraki tekmeyle göğsüne indirdim. Kıç üstü oturdu. Kalkmaya çalışırken üzerine atılıp onu yere devirdim. Artık teknik falan kalmamıştı, her şey yırtıcı içgüdülerden ibaretti.

Sorun şuydu ki Beau lisede güreş takımındaydı ve yer dövüşünde benden daha iyiydi, hemen kolumu arkaya bükmeye çalıştı. Boştaki elimle yan tarafına bir yumruk indirdim, kaburgalarına o kadar sert vurdum ki parmağım kırıldı sandım. Acıyı yutup tekrar tekrar vurdum. Eklemlerimi patlatan, nefesini kesen sert ve vahşi darbeler indirdim.

Bir hamleyle bizi yuvarlayıp üzerime çıktı. Sonra kolu boynuma dolandı ve sıkmaya başladı. Kurtulmak için çırpındım ama kolunu sıkıca kenetlemişti ve mücadele etmek durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi. Siktir, çok *acıyordu*. Kitapların ve filmlerin anlatmadığı şey buydu işte. Sadece birinin sizi boğarken yaşadığınız nefes alamamanın paniğinden bahsederlerdi, acısından değil. Adam sanki gırtlığımı parçalıyordu.

Az önce hırpaladığım kaburgalarına dirseğimi sertçe geçirdim. Beau acıyla hırıldadı ve kolu nefes alabileceğim kadar gevşedi.

Tepemizde öfke dolu bir kadın çığlığı havayı böldü. *Emma!* diye düşünmeye bile vakit bulamadan tepemde fena bir *çat* sesi duydum ve öne savruldum. Kırık cam parçaları yüzümün yanından uçtu ve kafa derime batan birkaçının sızısını hissettim. Beau inleyip üzerime yığıldı, kendimi onun ağırlığından kurtarıp

parkede yuvarlandığımda göğsü hızlı nefeslerle inip kalkan Emma'yı elinde kırılmış, boş bir resim çerçevesiyle tepesinde dikilirken gördüm.

Çerçevenin ahşap kısmını Beau'nun kafasına indirdi ve sonra geri çekilip yan tarafına bir tekme savurdu.

Beau yıldırım hızıyla onun ayak bileğini yakalayıp çekti ve Emma cam kırıklarının üzerine sertçe düştü. Can acısıyla attığı çığlık öfkemi kör edici bir noktaya taşıdı. Zaman hızlanmış, gerçeklik anlık kareler halinde akmaya başlamıştı. Ayağa fırlayıp Beau'yu onun üzerinden söküp aldım. Sonra o da ayağa kalktı. Karşılıklı darbeler savurduk. Hiçbir şey hissetmiyordum. Kulaklarımda intikam isteyen nabzımın sesinden başka bir şey duymuyordum.

Ayak bileğime bir tekme attı, yana doğru tökezlerken onu da beraberimde sürükledim. Tırabzanlara çarptık. Tırabzan tekinsiz bir gıcırtyla sarsılıp öne doğru eğildi ama dayandı. Kendimizi geri ittik. Yüzüme bir yumruk indirdi. Burnumun kırılmamasının tek sebebi, darbeyi elmacikkemiğime alacak kadar başımı çevirebilmiş olmamdı.

“Eğil!” diye bağırdı Emma.

Yere çöktüm. Tüfeğin dipçiği başımın o kadar yakınından geçti ki saçlarıma değip Beau'nun kafasının yan tarafına patladı. Beau yan tarafa savruldu ve tırabzanlara tutundu. Tırabzan bir kez daha korkunç bir gıcırtyla sarsıldı ve Beau'yu da beraberinde götürerek büküldü.

Beau düşmeye başladığını hissedince sersemlikten kurtuldu ve bize doğru elini uzattı. “Yardım edin!” diye bağırdı, sesi panik ve dehşetle doluydu.

Öne doğru en ufak bir hamle yapmadım çünkü canı cehennemeydi. Benim yerimde olsa beni kurtarmak yerine aşağı iteceğinden emindim. Emma da kımıldamadı. Yan yana heykel gibi dikilip tırabzanın Beau'nun ağırlığı altında parçalanışını sessizce izledik.

Parmaklarımızı kenetleyerek Emma'nın elini tuttum. Beau öfke ve nefret dolu son bir çığlıkla karanlıkta gözden kaybolurken Emma elimi var gücüyle sıktı. Bir çarpma sesi, ardından bir gürültü duyduk, diğer tırabzanlara çarpa çarpa aşağı düşerken acı dolu çığlıkları merdiven boşluğunda yankılandı. Havayı son, yüksek bir çatırtı böldü ve ardından sessizlik çöktü.

Emma elini benimkinden kurtarıp öğürmeye başladı. Onu suçlayamazdım. O ses... biraz ıslak gelmişti. Bir karpuzun yarılması gibi. Öne doğru bir adım atıp parçalanmış tırabzanın kenarından aşağı baktım. Beau birinci katta, tuhaf bir açıyla yere serilmişti ve başının etrafında koyu bir sıvı birikiyordu.

Ölmüştü.

Ölmüş olmalıydı.

Hemen geri çekildim ve tenine batmış olabilecek camlara dikkat etmeye çalışarak Emma'yı kollarıma aldım. Adrenalin vücudumu terk ettiği için titriyordum ve her yerim sızlıyordu. Emma göğsümde hıçkırı hıçkırı ağlarken sesi onu mezardan çıkardığım zamankinden bile daha yaralı geliyordu. Kocanızın sizi öldürmeye çalıştığından şüphelenmek bir şeydi, bunun kanıtlanması bambaşka bir şey. Yüreğim sızladı. Ne kadar yıkılmış ve ihanete uğramış hissettiğini hayal dahi edemiyordum.

Sakinleşmesi uzun sürdü. Bu süre boyunca ona sarıldım ve kulağına ne kadar cesur olduğunu, Beau'ya karşı böyle dik durduğu için onunla ne kadar gurur duyduğumu fısıldadım. Aralarda da

yaşadığı her şey için defalarca özür diledim çünkü Beau yaşasaydı bile onun asla özür dilemeyeceğini biliyordum ve *birinin* dilemesi gerekiyordu işte.

Sonrasında eyalet polisini arayıp durumu ve neden yerel polisi dahil etmemeleri gerektiğini anlattık. Şaşırtıcı bir şekilde kabul ettiler, bu da bana Beau'nun Emma'ya davranışlarıyla ilgili daha önce başka birinin şikâyetinde bulunup bulunmadığını düşündürdü. Polisler cesedi nakletmek ve ikimizi tedavi etmek için Broadturn ailesine ait olmayan bir hastaneden paramediklerle beraber geldi. Emma beyin sarsıntısı geçiriyordu ve cam kırıkları yüzünden acil tedaviye ihtiyacı vardı ama bizi ayırmaya çalıştıklarında çığlık attı. Ben yanında olmadığım takdirde sakinleşmeyeceği anlaşıldığında, yolda bizi sorgulayan Çavuş Wade isimli yaşlı bir dedektifle birlikte ambulansın arkasına binmeme izin verildi.

Ciddi ama kaba olmayan bir adamdı. Emma'yla konuşurken sesini yumuşatıyor, söylediklerimizi not etmek için duraksıyordu. Tepedeki ışıklar kalın çerçeveli gözlüğünden ve dazlak kafasından yansıyor. Tavrından mı yoksa üniforma yerine sivil kıyafetli olmasından mı bilmiyordum ama sorularını yanıtlarken hiç endişe duymadım ve daha önce polisle konuşmak zorunda kaldığım birkaç seferde olduğu gibi kendimi suçluymuşum gibi hissetmedim.

Anlatacaklarımız bittiğinde bakışlarını kaldırdı ve “Oldukça sıradışı bir hikâye,” dedi.

“Lütfen bize inandığınızı söyleyin,” dedim kalbim ağzımda.

“İnanıyorum,” dedi. “Çünkü bu uyduramayacağınız kadar delice.”

9

Emma

Bir yıl sonra...

“Sakın kızma!” diye seslendim ön kapıdan içeri girerken.

“Çok öfkeliyim şu an!” diye karşılık verdi Noah mutfaktan.

Sırıttım, onun bu mizah anlayışına resmen hastaydım. Geçen bir yıl içinde ömrüm boyunca gülmediğim kadar gülmüş-tüm ve bu, Noah’da sevmeye başladığım sayısız şeyden sadece biriydi.

Ocağın başında duruyordu ve bir tencereyi karıştırırken geniş sırtı bana dönüktü. Beyaz tişörtünün altından gerilen kaslarını izlerken dikkatim dağıldığı için bir an duraksadım. Lanet olsun, bu adam her zaman çok iyi görünüyordu. Her an, her saniye. Yataktan çıkabilmemiz bile küçük bir mucizeydi çünkü neredeyse bir yıldır birlikte olmamıza rağmen ona doyamıyordum.

Kapıyı arkamdan kapayınca hava dalgalandı ve pişirdiği yemeğin kokusunu aldığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. “O et güveç mi?”

Şeytani bir sırıtışla bana döndü. “Beelki.”

Başımı iki yana salladım. “Lütfen geçen yılki gibi blender’dan geçirmeyi düşünmediğini söyle.”

“Aklımdan bile geçmedi.” Ellerimi arkamda sakladığımı fark edince gözleri parladı ve yüzü şüpheli bir ifadeye büründü. “Tam olarak neye kızmam gerekiyor?”

“Sana Sevgililer Günü hediyesi aldım,” dedim ona doğru yürüyerek.

Bakışları erimiş metal gibi sıcak bir hal aldı. “Hediyemi bu sabah verdiğini sanıyordum.”

Sabah yaptıklarımızı düşününce yanaklarım alev aldı. Onu vücuduna öpücükler kondurarak uyandırmış, baksırını aşağı indirmiş, o büyük aleti henüz yumuşak ve makul boyutlardayken ağzıma alıp sertleşmesini hissetmiştim. Saçlarımı tutuşu, nazikçe kendini ağzımın içine ittişi, o sırada elimin bacaklarımın arasına gidişi ve...

Dikkatini topla, dedim kendi kendime. Ama insanın sevgilisi Noah kadar çekiciyken odaklanmak zordu. Adama her baktığımda vücuduma ateş basıyor ve yükseliyordum.

Zihnimin yoldan çıktığını fark etmiş olmalıydı ki yüzünde erkeklik gururuyla tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Emma. Ne yaptın?”

Ona yalvaran gözlerle baktım. “Gina Shaw onları yol kenarında bulmuş ve yuvalandırmakta zorlanıyormuş. Ben de ona yardım edeceğimi söyledim.”

Havada acıklı, minik bir miyavlama yankılanınca ben de bunu ellerimi öne çıkarıp kedi taşıma çantasını ve içinden bakan minik yüzleri göstermek için bir işaret olarak aldım. “Kendimi

savunmam gerekirse, bir evcil hayvan sahiplenmeyi *zaten* konuşuyorduk.”

“Bir tane,” dedi Noah. “Orada kaç tane var?”

Yüzümü buruşturdum. “İki.”

Noah iç çekerek tezgâhtan uzaklaştı ve merdivene yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Bir saniye!” diye bağırdı.

Eyvah. Çok kızmadığını umuyordum.

Çantayı yukarı kaldırıp içindeki sevimli tüy yumaklarına baktım. “Söz veriyorum, sizi kabul etmesini sağlayacağım.”

Zamanla, Noah’nın istediğim herhangi bir şeyi reddetmekte çok zorlandığını öğrenmiştim. Çoğu zaman bu nezaketini suistimal etmiyordum çünkü Beau’yla yaşadıklarımın sonra (sadece beni öldürmeye çalışması değil, toksik ve felaketten hallice evliliğimizin tamamı), bunun ne kadar nadir ve özel bir şey olduğunu anlamıştım. Ancak bu sefer, gerekirse istediğimi yaptırmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Gerçi çok bir şey yapmam gerekeceğini de sanmıyordum. Noah özünde yumuşak kalpliydi ve bahse varım beş dakika içinde o da bu kediciklere en az benim kadar âşık olacaktı.

Merdivenden indiğini duydum ve başımı kaldırdım. Donup kaldım. Çünkü kollarında iki kedi yavrusu *daha* taşıyordu.

“Aman Tanrım,” dedim nefesim kesilerek. “Sen onları ne zaman aldın?”

“Üç gün önce,” dedi dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrılarak. “Annem onları benim için aldı ve sana Sevgililer Günü sürprizi yapabilmem için kendi evinde bakıyordu. Sen ‘dışarıda

işlerini hallederken' o da gelip yavruları bıraktı," dedi sesinde hafif bir suçlamayla.

Hiç utanmadan sırttım ve bir onun ellerindeki yavrulara, bir de kendi kucağımdakilere baktım. "Dört yavru kedi çok fazla, değil mi?"

"Ben benimkileri geri vermeyeceğim ama istersen sen o taş kalbinle seninkileri iade edebilirsin."

"Noah!"

"Şaka yapıyorum tabii ki," dedi kıpır kıpır ufaklıkları yere bırakmak için eğilirken.

Ben de taşıma çantasını yanlarına koyup açtım ve kısa süre sonra dört kardeş tekrar bir araya geldi ve heyecanla birbirlerinin üzerinden atlayıp yuvarlanmaya başladılar. Noah'yla yavruların üzerinden göz göze geldik ve yüzündeki ifadeden hepsini tutacağımızı anladım.

"Bu tam bir kaos olacak," dedim.

Bana tek kaşını kaldırdı. "Geçtiğimiz son bir yıldan tam olarak ne farkı var?"

Kıkırdadım. "Doğru diyorsun." Bakışlarım tekrar yavrulara kaydı; biri Noah'nın sol ayağına kafayı takmış, ayak parmaklarıyla ölümüne bir savaşa girmişti. "Gina neden senin iki yavruyu aldığını bana söylemedi ki?"

"İyi niyetli düşünürsem, sana sürpriz yapacağımı söylediğim içindir," dedi Noah. "Gerçekçi olursam, Gina olduğu içindir."

"Tam Gina'lık bir hareket," dedim. "İsim koydun mu?"

"Hayır, seni bekliyordum."

Sessizleştım.

Noah çenemi yukarı kaldırdı, eğlenmiş görünüyordu. “Sen senkilere ne isim verdin?”

“Gölge ve Yama.” Biri siyah, diğeryse alacalıydı.

“Güzel seçimler,” dedi. Onunkiler de turuncu ve griydi. “Çedar ve Kül’e ne dersin?”

Öne eğilip yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. “Mükemmel.”

“Öğle yemeği neredeyse hazır,” dedi. “Ben son malzemeleri eklerken sen de yavruların eşyalarını yukarıdaki banyodan getirmeye ne dersin?”

Başımı iki yana salladım. “Benim de bir bagaj dolusu malzemem var.”

“Tabii ki var. Kaç oyuncak aldın?”

Burnumu kırıştırdım. “Muhtemelen çok fazla.”

“Ben de. Aşırı şımarık olacaklar, değil mi?”

“Ah, kesinlikle.”

O mutfağa döndü, ben de soğuğa fırladım. Geçen yıl Sevgililer Günü’nde hava sıcaktı ama bu yıl dondurucuydu, Kanada’dan gelen kutup rüzgârları uğuldayarak esiyordu. Tahminler bu gece kar yağacağını söylüyordu, biz de Noah’yla gece boyu oturup kar yağışını izlemeyi planlıyorduk.

Tekrar içeri girdiğimde kedilerin kumunu ve mamasını ayarlayıp mutfakta Noah’ya katıldım. İlaçlarımı mutfak tezgâhının üzerine çoktan dizmişti, şişelerini açıp bir bardak suyla tek tek içtim.

Kendi mezarımdan emekleyerek çıktıktan sonra iyi olduğumu sanmıştım ama yalnızca daha önceki berbat halime kıyasla öyleymişim. Saç örneklerim Beau’nun beni gerçekten de zehirlediğini

kanıtlamıştı. Şerefsiz hem de arsenikle zehirlemişti. İleri testler bağırsaklarımda, karaciğerimde ve akciğerlerimde iyileşmesi zaman alacak hasarlar olduğunu göstermişti.

Noah son hapi yutuşumu izlerken yüzündeki karanlık ifadeden, aklının benimkiyle aynı yere gittiğini anlayabiliyordum.

“Bugün onun mezarına işedim,” dedi.

Neredeyse boğuluyordum. “Noah!”

“Ne? Önce etrafta kimse var mı diye kontrol ettim.”

“Broadturnlere senin peşine düşmeleri için mazeret verme. Biraz çiş için değmez.”

Bana asi bir ifadeyle baktı. “Bil ki epey bir çişti. Ve mezar taşını paramparça etmeme değerdi *bence*. Hatta daha iyisi, onu mezardan çıkarıp cesedini ateşe vermeme. Yaptıklarından sonra ölümü çok kolay oldu.”

Ciddi görünüyordu. Söylediği şeyi yapmayı gerçekten düşünmüş gibiydi ve ona olan aşkım daha da büyüdü. Bana karşı bu kadar korumacı olmasına rağmen aynı zamanda nazik ve sevgi doluydu. Yatak odası hariç. Orada tüm dizginleri eline alıyordu ki *buna da* baylıyordum. Benim için mükemmeldi. Hayallerimdeki erkekti. Bazen gece geç saatlere dek uyanık kaldığımda, acaba gerçekten bir yıl önce *öldüm* de burası cennet mi diye merak ediyordum. Kesinlikle öyle geliyordu.

“Ben Broadturn yakınlarda arabayla geçti,” dedi Noah beni tekrar yeryüzüne indirerek.

“İyy, neden bunu yapıp duruyor ki?”

“Muhtemelen beni yasadışı bir şey yaparken yakalamaya çalışıyor.”

KAVUŞAMAYAN ÂŞIKLAR

“Avukatım ona bir taciz davası açmamız konusunda haklı olabilir.”

Noah güveçlerimizi tabaklara koyarken bana döndü. “İyi fikir sanırım. O piçin bana iftira atmaya çalışacağını tahmin edebiliyorum. Neredeyse abisi kadar kötü.”

Onu başımla onayladım. Beau’nun ailesinin yanında yeterince vakit geçirmiştim ve hepsinin farklı derecelerde berbat olduklarına şahitlik edebilirdim. Beau’nun ölümünden sonra, hiçbir suç unsuru olmamasına rağmen Noah ve benim tutuklanmamız için baskı yaparak bunu fazlasıyla kanıtlamışlardı. Kavganın ardından ikimizde de *çok sayıda* savunma yarası vardı ve hikâyelerimiz örtüşüyordu. Üstelik eyalet polisi incelemeleri sırasında o kadar çok kanıt bulmuştu ki, Broadturn ailesi cinayete teşebbüse yardım ve yataklıktan tutuklanmadıkları için kendilerini şanslı saymalıydılar.

“Dava açarsak umarım gazetelere düşmeyiz,” diye sızlandım. “Özellikle de dedikodular *daha yeni* durulmuşken.”

Noah bol kepçe doldurduğu güveç kâsesini tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırды. “Küçük bir suç duyurusunda bulunmak, ortaya çıkan diğer her şeyin yanında çok sönük kalır.”

Haklıydı. Çavuş Wade resmî raporunu altı ay önce sunmuştu ve bütün kasaba Thibodeaux’nun o altın çocuğunun aslında ne mal olduğunu okumuştı. Aldatma söylentilerinin hepsi doğrulanmıştı. Astronomik borçlar da öyle. Beau’nun imzayı rakit ederek yaptırdığı hayat sigortası poliçesi de. Hatta ben ölmeden önce sigorta parası için başvuru yaptığı gerçeği de. Doku örneklerimdeki arsenik. Beau’nun beni komaya sokmak için kullandığı

pentobarbital. Suç listesi uzayıp gittiğinden görmezden gelmek veya bahane bulmak imkânsızdı.

İç çekip bar taburesine tünedim. “Ya yine ulusal haberlere çıkarsa?”

Noah kendi kâsesiyle yanıma gelip oturdu. “Diyelim ki çıktı, yine de bu yaz olduğu gibi bir basın ordusuyla uğraşacağımızı sanmam.”

Noah’nın bahçesine park eden kamera ekiplerini hatırlayınca ürperdim. Yerel gazetemiz Beau hakkında bir haber yapmış ve bu haber hızla yayılarak ulusal kanallara kadar ulaşmıştı. Noah ve ben sayısız programa ve podcast’e davet edilmiştik ama ilginin söneceğini düşünerek hepsini reddetmiştik. Fena yanılmıştık.

Noah’ya baktım. “Eğer yine aynısı olursa bu sefer gitmek istiyorum. Dediğin gibi uzak bir yere gidelim ve her şey yatışana kadar saklanalım. Evden her çıktığımda panik atak geçirmeye bir kez daha dayanamam.”

Elimi tutup sıktı. “Huzurumuzu korumak için ne gerekiyorsa yaparız.”

Teşekkür edercesine gülümsedim ve ben de elini sıktım.

Bir ses duyup döndüğümüzde Cheddar’ın koltuğun arkasına tırmandığını gördük.

“Salonda yiyelim mi? Hem onlara göz kulak oluruz,” dedim.

“İyi fikir.”

Tabaklarımızı alıp salona geçtik ve kedilerle oynarken yemeğimizi bitirdik. Geçen yılın çılgınlığı esnasında ikimizin de özlemini çektiği o sessiz, güzel ve huzurlu hayattı bu.

“Derslerini seçtin mi?” diye sordu Noah bir süre sonra.

Koltukta birbirimize sokulmuş oturuyorduk, şömine de gürül gürül yanıyordu. Kül, Noah'ın kollarında uyuyakalmış, Gölge'yle Çedar ise kucağında birbirine sarılmıştı.

Bacaklarımın üzerinde yatan Yama'nın sırtını okşadığımda gırlamaya başladı. "Seçtim."

"Seçmeli ders olarak neye karar verdin?"

Cevabımı verince potansiyel ders programım hakkında uzun bir sohbete daldık. Güz döneminde yakındaki bir üniversiteye başlayacaktım ve sonunda okula geri döneceğim için heyecanlı olsam da bir yandan da gergindim. Ders çalışmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki beynimin bir şekilde köreldiğinden veya zehrin kalıcı etkilerinin yeni şeyler öğrenmemi zorlaştıracığından korkuyordum.

En azından okul taksitlerini nasıl ödeyeceğimi dert etmeme gerek yoktu. Beau, ölmeden önce vasiyetini değiştirmeye fırsat bulamamıştı ve ben hâlâ mirasçısı görünüyordum. Broadturn ailesi sigorta parasından yararlanmamı engellemek için dava açmıştı ama mahkemeyi ben kazanmıştım. Noah ve ben, o pisliğin bana yaşattıklarından sonra bana en azından bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyorduk. Üstelik Beau'nun borçlarını kapamak için bu paraya ve evin satışından gelecek meblağa ihtiyacım vardı.

Tüm bunları hallettikten sonra geriye biraz para kalmıştı ve adalet okumamı karşılamaya yetiyordu. Planım, mezun olduktan sonra diğer aile içi şiddet mağdurlarına yardım etmektir ve muhabbetimiz kısa sürede bunu nasıl iyi işler için kullanabileceğime evrildi.

“Hey,” dedi Noah omzuyla omzuma vurarak. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ona bakarak sırttım. “Teşekkür ederim. Ben de seninle gurur duyuyorum.”

“Ne için?”

“Beau’nun cesedini bir korkuluğa dönüştürmediğin için.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bak *bu* iyi fikirmiş aslında.”

Başımı iki yana salladım. Bu adam iflah olmazdı.

Yavruları rahatsız etmemeye dikkat ederek bana iyice sokuldu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Sevgililer Günü’n kutlu olsun.”

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun.”

“Bu yıl geçen yıldan çok daha iyi geçtiği için mutluyum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bilmem, o *gece de* oldukça akılda kalıcıydı.”

Yüzünde sahte bir dehşet ifadesi belirdi. “Şş, çocukların yanında böyle konuşma.”

Güldüm, o kadar mutluydum ki neredeyse fazla geliyordu. On iki ay içinde hayatım sefaletten saadete dönmüştü ve her şey bu adam sayesindeydi. Ben ağlarken bana sarılmış, beni her hafta terapi seanslarıma götürmüş, kendimi yeniden keşfetmeme ve özgüvenimi kazanmama yardım etmiş, bana aşkın gerçekte ne olduğunu öğretmişti.

Onunla yaşamayı seviyordum, daha önce fark etmediğim küçük bir bilgi ya da alışkanlık olsa bile her gün onun hakkında yeni bir şeyler öğrenmeyi seviyordum. Uyurken çıkardığı sesleri,

yemek yaparken mırıldanışını seviyordum. Tüm o kendine has özelliklerini seviyordum.

“Beni *gerçekten* çok mutlu ediyorsun, Noah,” dedim ona.

Gülümsedi. “Öyle mi?”

Onu tekrar öptüm. “Öyle.”

Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına attı. “Sen de beni çok mutlu ediyorsun. Seni seviyorum, Emma Miller.”

“Seni seviyorum, Noah Evans.”

“Biliyor musun,” dedi. “Emma Evans kulağa gerçekten çok hoş geliyor.”

Kalbim göğsüme sığmıyordu. “Gerçekten de öyle, değil mi?”

Çedar’ı bana uzattı. “Onu bir saniye tutar mısınız?”

Noah’nın neyin peşinde olduğunu merak ederek uykulu yavruyu dikkatlice aldım.

Boğazını temizledi ve kedinin tasmaına imalı imalı baktı. Gözlerimi oraya indirdim ve... Aman Tanrım. Orada, minik künyesinin hemen yanında, hayatımda gördüğüm en güzel pırlanta yüzük asılıydı.

“Noah,” diye fısıldadım tasmayı çözüp yüzüğü çıkarırken. “Mükemmel bu.”

Çedar’ı kucağımdaki kardeşinin yanına yerleştirdim ve yüzüğü yakından inceledim, şömine ışığında parlayan taşların ısıltısı beni büyülemişti.

Yanımdaki Noah, Kül ve Gölge’yi koltuğa koyup önümde tek dizinin üzerine çöktü. “Benimle evlenir misin, Emma Miller? İzin verdiğin sürece sana hak ettiğin şekilde kraliçe gibi davranacağıma söz veriyorum.”

Gözlerim yaşlarla dolarken her şey bulanıklaştı. “Evet. Erkek-
nirim.”

Eli benimkini buldu ve yüzüğü parmağıma takıldıktan sonra
aramızdaki mesafeyi kapayıp dudaklarını benimkilere basırdı.
Yüzünü avuçlarımın arasına alıp onu tutkıyla öptüm. Ona öyle
âşıktım ki neredeyse canım yanıyordu.

Teşekkür ederim, diye geçirdim içimden bizi gözeten ve bir an-
ya getiren her kimse. Kader mi, evren mi yoksa aylar önce o gece
gökyüzünü aydınlatan Kavuşamayan Âşıklar mı? *

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, sadece harika bir insan olduğu için değil, aynı zamanda bu çılgın fikrimi desteklediği ve hikâyeyi daha iyi hale getiren değerli görüşlerini paylaştığı için inanılmaz editörüm Maria Gomez'e teşekkür etmem gerekiyor. Özellikle de birlikte çalışabilmemiz için gösterdiği ısrarı için.

Edebiyat ajanım, suç ortağım ve ölümüne dostum Jill Marr'a. Bu yolculukta yanımda senden başkasını istemezdim.

Son teslim tarihlerim yaklaştığında bütün yükü omuzladığı, yazdığım her şeyi ilk o okuduğu ve (iyi ya da kötü) tüm esprilerime güldüğü için kocama. Sen hayatımın ışığıydın. Ayrıca aşırı yakışıklısın.

Bu kısa öyküyü yazarken ya üzerimde ya da hemen yanımda uyuyan kedilerim Oliver ve Marbles'a.

Ve son olarak, kahveye (evet, o kafeinli içecek). Sensiz nerede olurum hiç bilmiyorum.